

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D. Apare lunar în limbile germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română, rusă și odată la două luni în arabă și suedeză

SUMAR

Pagini

- 1 90 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin
- 2 Amintiri despre V. I. Lenin
- 4 Vocea Africii
- 4 Tinerii africani în acțiune
- 6 Desfășurarea și dezarmarea deschid noi perspective pentru tineret
- 8 Antifestivaliștii dau înapoi
- 9 Ajuțați-ne să îndepărtăm norii negri
- 10 „Oțelul vremii noastre noi”
- 12 O cheamă Yamina
- 12 Cine vrea să corespundeze cu noi?
- 13 Zece ani de apariție
- 14 Primăvara tractoriștilor
- 16 Cîntecul unui poet-deținut a ajuns pînă la noi
- 18 Dezarmarea cea mai importantă problemă a zilelor noastre
- 18 Colonialismul în Caraibe
- 20 „Ne schimbăm specialitatea”
- 22 Dezarmarea va ajuta în mod considerabil țările slab dezvoltate
- 24 „Se ridică noi forțe ale tineretului”
- 25 Dezarmarea ar favoriza America Latină
- 26 Dacă ați fi ministru de Finanțe...
- 28 La „Electroprecizie”

Coperta I: Tunurile să fie transformate în piese de muzeu, asemenea acestei relicve a epocii colonialiste din istoria Indiei, iată care e dorința tineretului.

Coperta a II-a: Sărbătorim 24 Aprilie

Coperta a III-a: Colțul rebusistului — Publicitate

Coperta a IV-a: Afișul editat de F.M.T.D. cu prilejul zilei de 24 Aprilie

SĂRBĂTORIM 24 APRILIE

Sărbătorirea zilei de 24 Aprilie — data istoricelor Șotăriri de la Bandung — a devenit un eveniment internațional de o mare însemnătate. Nu numai conducătorii statelor afro-asiatice, care de curînd și-au căpătat independența, ci toate popoarele se pronunță pentru ideile coexistenței pașnice și ale lichidării colonialismului — principii care stau la baza declarației de la Bandung.

Conferința studenților afro-asiatici din 1956 și cea a tineretului afro-asiatic din 1959 au lansat fiecare câte un apel pentru sărbătorirea acestei date. Susținînd sărbătorirea zilei de 24 Aprilie, F.M.T.D. a chemat tineretul întregii lumi să serbeze cu acest prilej „Ziua internațională a tineretului împotriva colonialismului și pentru coexistența pașnică”.

Anul acesta 24 Aprilie are o semnificație deosebită, dată fiind cea de-a 5-a aniversare a istoricei Conferințe de la Bandung.

După Conferința afro-asiatică de la Bandung, lupta împotriva colonialismului și pentru independența națională a făcut mari pași înainte. Rîndurile țărilor care de curînd și-au cîștigat independența s-au întărit considerabil datorită formării guvernului provizoriu al Republicii Algeria, datorită victoriei revoluției în Irak și Cuba. Lupta pentru independența națională se dezvoltă în numeroase țări africane. Paralel crește lupta națională pentru desființarea bazelor militare în țările Americii

Latine, iar în Asia ia amploare lupta pentru lichidarea urmelor colonialismului și contra pactelor militare agresive.

Tînăra noastră federație și organizațiile sale membre îndeplinesc un rol foarte important în lupta pentru independența națională împotriva colonialismului și imperialismului. Federația noastră a sprijinit totdeauna și sprijină lupta popoarelor și tineretului pentru independența națională, împotriva colonialismului.

Peste tot în lume, în special în țările coloniale și în țările care de curînd și-au eucerit independența, crește din ce în ce mai mult sprijinul acordat dezarmării universale și controlate, căci dezarmarea înseamnă în esență: nici o armă pentru a apăra dominația imperialistă, crearea unor condiții mai favorabile pentru lichidarea colonialismului, pentru eucerirea independenței naționale, pentru condiții mai bune de viață, pentru reconstrucția națională.

Totuși, colonialiștii care sînt izgoniți din colonii încearcă să se mențină pe ultimele poziții.

În aceste condiții, sărbătorind ziua de 24 aprilie, tînăra generație trebuie să îndeplinească un rol mai important și să contribuie mai activ la lupta pentru înlăptuirea dezarmării totale și generale, pentru asigurarea unei păci durabile și pentru independența națională deplină.

RYU HAI YUNG

COMITETUL DE REDACȚIE

Director: Rolf Weissbach (R.D.G.); Redactorșef: Mario Bariona (Italia); Redactori: Ingemar Anderson (Suedia), Luis Bayardo (Venezuela), Klaus Jeutner (R.D.G.), Georg Polikeit (R.F.G.), Ibrahim Kraishi (Iordania), Ernesto Latorre (Spania), Cheik Bara Lo (Senegal), Sukhendu Majumder (India), Tom Morris (Canada), Marcel Peyrenet (Franța), Feodor Tarasov (U.R.S.S.); Administrator: Zoltan Miklos (R.P. Ungară).

A D R E S E

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapest VI, R. P. Ungară
Redacția ediției în limba română: Piața Științei nr. 1, București

DRAGI CITITORI DIN R.P.R.,

Dacă doriți adrese ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D. Benczur-utca 34, Budapest VI, R.P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelice completă de 1,50 de lei. În cazul cînd solicitați publicarea unui anunț la rubrica „Cine vrea să corespundeze cu noi?” din revista „Tineretul lumii”, valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 de lei. TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D. Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex. rusă franceză, engleză etc.)

90 DE ANI DE LA

NAȘTEREA LUI

VLADIMIR ILIC LENIN

Reproducere după tabloul lui
P. Belousov, Lenin și delegații
la cel de-al III-lea Congres al
Comsomolului

*Își cîntă unii, alții iubitele ori vatra,
Ori florile, ori stîrvul, ori apele, ori piatra;
Și eu le cînt, firește, ca un poet al vremii,
Dar mai presus de toate aș vrea să cînt pe
Lenin.*

*Căci pietre, vetre, stîrvuri și flori au fost pe
lume,
Și multe alte cele cu nume, fără nume,
Dar Lenin unul singur a fost, și e, și fi-va,
Nu-i afli-asemănarea și nu-i găsești potrivă.*

*În soare poate chipul acestui om îl cată
Cînd hidrogenul heliu se schimbă deodată,
Lumină dînd, căldură și viață pe pămînt
Și dor de libertate, și-avînt, și flori, și cînt.*

*A spus-o Maiakovski: „Cel mai uman din
oameni!”
Cu ce anume oare ai vrea să-l mai asameni?
Căci mai presus de ceea ce-i mai uman ca
omul
N-a combinat nimica în univers atomul.*

*Iar vorba sfîntă-n care tot omenescu' zace
E cea de Lenin spusă, este cuvîntul PACE,
Cînd de ne-nfrînt crezuta robie milenară
O converti-n enorma putere proletară.*

*S-or strecura milenii și multe-or să se-nece
Și oamenii spre Lună, spre Marte or să
plece.
Vor trece și acestea, și altele-or să vină,
Ci Lenin, adevărul, rămîne tot lumină.*

*Doar adevăr mai mare decît să nu fii rob
Nu are cum să fie și nu va fi pe glob,
Și adevăru-acesta va fi implinit atunci
Cînd n-or mai fi pe lume stăpîni să dea
porunci.*

*Și Lenin o să fie atunci în orice om
Ca primăvara seva și soarele în pom.*

MIHAI BENIUC

Amintiri despre

V. I.

LA SMOLNÎ

ȘI LA KREMLIN

P. D. MALKOV

Marinarii mai vîrstnici din flota baltică îl țîn bine minte pe Ilici. Ei au ascultat cuvîntările lui, au fost totdeauna gata să execute indicațiile lui și, atunci cînd a fost nevoie, le-au executat neînfricat, văzînd în ele voința partidului.

Am avut norocul să fiu unul dintre cei mulți care, sub conducerea lui Lenin, au luat parte la evenimentele istorice ce au pus bazele unei ere noi în istoria omenirii, era socialistă. Ca deputat al Comitetului Central al marinarilor din flota baltică, știam bine de unde venea lumina ce ne dezvăluia perspectivele luptei.

În ajunul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, un grup de marinari din flota baltică — Hovrin, Jelezneakov și alții — am sosit din Helsingfors ca delegați din partea flotei la cel de-al II-lea Congres general al Sovietelor din Rusia.

La 29 octombrie Comitetul militar-revoluționar m-a numit șef al gărzii la Smolnî — statul-major al revoluției. În această funcție am avut adesea prilejul să-l întîlnesc pe Vladimir Ilici și să îndeplinesc numeroase sarcini date de el.

Pe toți cei care l-au cunoscut pe Lenin în acea perioadă și mai tîrziu i-a impresionat excepționala lui putere de muncă. Era prezent pretutindeni. La orice oră din zi și din noapte îl puteai vedea la un miting, la o ședință sau la masa de lucru. Această inepuizabilă putere de muncă a conducătorului revoluției era un îndemn și pentru toți cei din preajma lui.

În acele zile Smolnî semăna cu un stup de albine. Șiruri nesfîrșite de oameni intrau și ieșeau de acolo. Aici se imbulzeau să intre la Lenin ostași din Gărzile roșii, delegați din fabrici și uzine, reprezentanți ai țărănimii — trimiși ai poporului. În ciuda sarcinilor uriașe pe care le avea de îndeplinit, Ilici găsea timp să stea de vorbă cu oamenii, și nimeni nu pleca de la el fără să fi primit răspuns la problemele care-l frământau. Atent și sensibil față de oameni, el se interesa îndeaproape cum trăiesc muncitorii, țărani, soldații, îi asculta, le explica ce înseamnă Puterea sovietică.

În această perioadă am fost de multe ori cu Lenin la mitinguri și la adunări ale muncitorilor. Deși îngrozit de obosit, Ilici era totdeauna vesel, plin de vioiciune.

Îmi amintesc de o întîmplare care m-a emoționat profund. Odată, înainte de a pleca la o adunare, Ilici m-a chemat la el. Cînd am intrat în biroul său, am văzut că ținea în mînă o cutie închisă.

— S-a pierdut cheia, zise Vladimir Ilici, scuzîndu-se parcă. Vezi, deschide-o, dar cu grijă. Nu cumva s-o strici. Sînt scrisorile mamei...

Aceste cuvinte au fost rostite cu o căldură deosebită.

La 11 martie 1918, guvernul sovietic, în frunte cu Lenin, s-a mutat la Moscova. Înainte de plecare, încă de la Petrograd, Iakov Mihailovici Sverdlov m-a numit șef al găzii Kremlinului.

Una dintre primele dispoziții pe care le-am primit atunci de la Vladimir Ilici a fost de a înălța drapelul de stat deasupra clădirii unde-și avea sediul guvernul.

N-am întîlnit niciodată un om atît de punctual și care să-și organizeze munca atît de bine ca Ilici. La el ziua era precis împărțită și programul era totdeauna respectat. Exact la ora 10 dimineața el se afla totdeauna în biroul său. Împărțindu-și timpul pînă și pe minute, Lenin izbutea să facă foarte multe. Avea o putere de muncă neobișnuită.

Pe atunci tînăra Republică sovietică se afla într-o situație critică, îngrijorătoare. În această situație, Lenin desfășura o activitate clocotitoare, neobosită.

Un episod din toamna anului 1919 vădește cît de mult trebuia republica să-și încordeze forțele în lupta împotriva dușmanilor. Garda Kremlinului era alcătuită din elevii școlilor

militare speciale pentru ostași roșii. Într-o zi m-a chemat N. I. Podvoiski și mi-a poruncit să trimit cea mai mare parte a elevilor pe front, în regiunea Orel, împotriva lui Denikin. L-am rugat pe Vladimir Ilici să anuleze hotărîrea lui Podvoiski. Am încercat să-i demonstrez că garda Kremlinului este și așa foarte redusă, că a expedia cea mai mare parte a elevilor înseamnă a lăsa Kremlinul aproape fără gardă. Vladimir Ilici m-a ascultat cu atenție și mi-a răspuns:

— Dacă Denikin se va apropia de Moscova, o gardă bună a Kremlinului nu ne va ajuta la nimic, căci cu ea nu vom putea salva republica. Elevii trebuie trimiși pe front, acolo unde se hotărăște soarta revoluției.

De obicei, cînd pleca din Kremlin, Lenin era însoțit de un ostaș din gardă. Pe el însă această grijă îl sîcîia și uneori căuta să plece fără însoțitor. Am fost nevoit să dau ordin santinei care stătea la telefon, lingă ușa

LENIN

biroului lui Vladimir Ilici, să-mi comunice de fiecare dată când Lenin ieșea cu paltonul și cu șapca (fără palton se ducea de obicei la locuința sa). Într-o zi însă Lenin a dispărut din Kremlin. N-am izbutit să-l găsim nicăieri. Iakov Mihailovici mi-a poruncit să-l descopăr pe Ilici cu orice preț. Am aflat că Lenin ieșise din birou cu paltonul pe braț și cu șapca în buzunar. Santinela crezuse că Ilici se duce la locuința sa și nu m-a anunțat. Lenin însă se urcase în mașină și plecase într-o direcție necunoscută. I-am telefonat Mariei Ilinicina, dar aceasta nu știa nimic, apoi Anei Ilinicina, care m-a sfătuit să-i telefonez lui Gorki și mi-a dat numărul de telefon al acestuia. Am telefonat acasă la Aleksei Maksimovici, și cineva a răspuns în doi peri la întrebarea mea, dar am ghicit că Ilici e acolo. Aflând în ziua următoare de la Ana Ilinicina că l-am căutat, Vladimir Ilici m-a pus în vedere că, dacă se va mai întâmpla vreodată să-l urmăresc, mă va pedepsi.

După atentatul împotriva lui V.I. Lenin din 30 august 1918, C.C. a pus problema ca Lenin să fie însoțit nu de unul, ci de doi ostași din gardă atunci când va ieși din Kremlin. Lenin însă a respins categoric propunerea. Ea a fost totuși adoptată curînd după aceea în lipsa lui Lenin. Ulterior s-a dat dispoziția corespunzătoare șefului gărzii.

Neștiind de hotărîrea care se luase, Vladimir Ilici a plecat într-o duminică însoțit de un singur ostaș. Santinela a oprit mașina. Lenin s-a dus atunci la corpul de gardă și a întrebat de ce nu este lăsat să iasă din Kremlin. Cînd i s-a raportat că a pleca cu un singur ostaș înseamnă a încălca o hotărîre a C.C., Vladimir Ilici s-a supus fără a mai discuta.

Lenin ținea la disciplină și considera că toți membrii de partid trebuie să i se supună deopotrivă: și activiștii de rînd, și cei cu muncă de conducere, fără nici o excepție.

Îmi vine greu să redau acum prin cuvinte emoția prin care am trecut cînd a fost rănit Lenin. Vegheam cu cea mai mare grijă asupra liniștii lui și căutam ca bolnavul să nu fie tulburat de nimic. Într-o zi s-a produs o cotitură în evoluția bolii, și Lenin a început să se întremeze. Oamenii muncii, care urmăriseră cu atenție, pas cu pas, boala conducătorului, au primit cu bucurie, după o așteptare și o încordare îndelungată, știrea însă-năușirii lui. În acele zile camera în care se afla Ilici semăna cu o seră: era plină de flori. Atît de mare era dragostea poporului pentru scumpul său învățător și conducător.

În timp ce Lenin era în convalescență după atentatul împotriva lui, Maria Ilinicina mi-a povestit cît de mult a stăruit pe lângă Vladimir Ilici ca să se odihnească. Deși sănătatea îi era șubredă, Lenin nu asculta de sfaturile ei și-i răspundea că acum nici nu poate fi vorba de așa ceva. Este atîta de lucru, încît nu poate să sacrifice pentru el nici un minut.

Curînd Iakov Mihailovici mi-a comunicat că lui Vladimir Ilici trebuie să i se asigure

o odihnă serioasă. Comitetul Central insistă asupra acestui lucru, în vederea căruia trebuia căutată o casă în afara orașului, unde nimeni să nu-l tulbure. Împreună cu un tovarăș din garda Kremlinului am vizitat împrejurimile Moscovei, raportînd cele constatate lui Sverdlov. În sfîrșit, a fost aleasă casa de la Gorki, localitate cunoscută acum sub numele de Gorki Leninskie. Acolo era întradevăr liniște.

După cîteva zile i-am însoțit pe Lenin și pe Krupskaja la Gorki. Apoi am început să vin acolo în fiecare zi pentru a controla dacă Ilici are tot ce-i trebuie. Îmi amintesc că la una din primele vizite Vladimir Ilici m-a întrebat cu severitate:

— Unde sînt ziarele? De ce nu mi se aduc aici ziare? Să nu se mai întîmple așa ceva...

Cînd Vladimir Ilici a plecat la Gorki, Iakov Mihailovici a dat dispoziție să se facă reparațiile necesare în locuința sa din Kremlin. Lenin locuia în niște vechi dependințe boltite, în genere improprii pentru o locuință.

După cîtva timp starea sănătății lui Vladimir Ilici se amelioră simțitor. El ardea de dorința de a reveni la Kremlin și de a se apuca din nou de o muncă încordată. Mi-a spus de nenumărate ori că are de gînd să se întoarcă, dar, sfătuit de Iakov Mihailovici, îi răspundeam într-una că nu s-a terminat încă repararea locuinței. Lenin începu să bănuiască că nu i se spune adevărul. Într-o zi m-a întrebat de ce durează atît de mult lucrările (în realitate locuința era de mult reparată). Auzind „explicația“, Vladimir Ilici a început să se îndoiască de cuvintele mele. De atunci a fost greu să-l mai conving pe Ilici că reparațiile nu s-au terminat. El n-a mai putut fi reținut la Gorki decît scurt timp, după care s-a întors la Kremlin.

Ilici afla multe de la oamenii din popor, cu care avea legături permanente. Pe atunci delegațiile la Kremlin se țineau lanț. Oamenii îi împărțeau lui Ilici gîndurile lor cele mai ascunse, arătau care le sînt greutățile și plecau de la el întotdeauna cu mai multă încredere în forțele lor.

Aflînd într-o zi că elemente dușmănoase au încercat să compromită aprovizionarea

muncitorilor din Moscova, Lenin s-a supărat foarte tare. Cînd am intrat în biroul lui, l-am găsit vorbind la telefon. În cuvintele sale se simțeau mînia și indignarea:

— Dacă nu veți aduce chiar astăzi alimente pentru muncitori, o să dau ordin să fiți arestați toți, spunea el.

Lenin manifesta întotdeauna o grijă neșpusă pentru muncitori și ținea seama de nevoile lor.

În vederea combaterii tifosului exantematic au început să se înființeze pe atunci la Moscova, din inițiativa lui Ilici, puncte de control sanitar. Lenin a hotărît să viziteze personal primul dintre ele, care se deschisese în gara Okteabrskaja, și ne-a propus, tovarășului Bonci-Bruevici și mie, să-l însoțim. Am vrut să iau un al doilea automobil, dar Lenin a protestat și ne-a spus să mergem împreună cu el, în automobilul său.

— Nu trebuie să consumăm benzină de prisos, ne-a spus el.

Cîtă grijă și căldură arăta Lenin față de oameni! Îmi amintesc că într-un timp îmi telefona de cîteva ori pe zi ca să se intereseze cum l-am instalat pe Mihail Ivanovici Kalinin, care venise la Moscova. Într-o noapte a sosit la Kremlin un activist de partid. Lenin m-a chemat și mi-a spus că tovarășul trebuie să se odihnească. Nu exista nici o cameră liberă. Atunci l-am poftit pe noul sosit acasă la mine. La ora două noaptea Ilici a trecut pe la mine ca să se convingă dacă tovarășul este bine instalat și dacă familia mea nu este incomodată din cauza oaspetelui.

De multe ori am ieșit cu Lenin la vîna-toare, și aceste zile mi s-au păstrat vii în amintire. Acesta era modul preferat al lui Vladimir Ilici de a se odihni. Pasionat iubitor și admirator al naturii, în timpul vînațiilor Lenin era pur și simplu alt om. Glumea tot timpul, era vesel și, dacă cineva ochia prost, rîdea de el.

Au trecut mulți ani de la aceste zile memorabile, dar în inima mea a rămas întipărit pentru totdeauna chipul conducătorului proletariatului, chipul acestui om modest, inimos și exigent față de sine însuși și față de cei din jur.

V. I. Lenin în drum spre Petrograd,
desen de P. V. Vasiliev

V. I. Lenin și A. M. Gorki în anul
1920

EMBLEMA CELEI DE-A
II-A CONFERINTE A
POPOARELOR AFRICII

IN TUNIS RĂSUNĂ

VOCEA AFRICII

de Mahmud GAAFAR
prim-vicepreședinte al F.M.T.D.

Anul 1960 va intra în istorie ca anul Africii: evenimente de mare importanță au avut loc în ajunul și la începutul anului, plin de mari schimbări. Anul acesta va arăta o creștere puternică a luptei popoarelor Africii împotriva colonialismului, imperialismului și rasismului. Experimentarea bombei atomice franceze în Sahara, care pune în pericol în același timp viața africanilor și pacea lumii, a mobilizat întreaga Africă, precum și toate forțele pașnice ale lumii împotriva experiențelor nucleare.

În fruntea tuturor acestor evenimente se află cea de-a doua Conferință a popoarelor Africii, care a avut loc în Tunis în ultima săptămână a lunii ianuarie. Acest eveniment de însemnătate istorică a reunit pe reprezentanții tuturor popoarelor din Africa în Tunis, nu departe de Algeria, care luptă pentru libertate. Delegații diferitelor partide politice, ai mișcărilor de eliberare, ai sindicatelor au venit la conferință și au vorbit despre suferințele, speranțele și luptele popoarelor lor și au discutat mijloacele și metodele ce trebuie folosite pentru a obține libertate și unitate în Africa.

Delegații au păstrat un moment de reculegere în memoria eroilor căzuți pentru libertatea Africii. Acest minut amintea luptele eroice ale poporului african, lupte care au început chiar în ziua în care primele corăbii ale colonizatorilor au acostat pe țărmurile acestui continent și care nu vor înceta decât odată cu plecarea ultimului colonialist. Întreaga atmosferă a conferinței, spiritul de unitate și de solidaritate, hotărârea popoarelor Africii de a continua lupta lor, despre care se vorbea în intervențiile delegațiilor, dovedesc că ziua eliberării totale a Africii nu este departe.

REAȚIA BRUTALĂ A COLONIALISMULUI

Ascultând discursurile, urmărind cu atenție dezbaterile, ne puteam da seama că imperialiștii, în fața fluxului crescând al luptei poporului african, au recurs la metodele cele mai brutale și desperate pentru a încerca să oprească mișcarea de eliberare. În

Algeria, în Congo, în Nyassaland, în Rodezia, în Kenya, în Angola, în Nigeria, imperialiștii folosesc metode inumane pentru a prelungi dominația și exploatarea africanilor. Poporul african, pe de altă parte, hotărât să-și cucerească independența și să-și ia în propriile mâini soarta sa, duce o luptă continuă și mobilizează întreaga Africă pentru a scutura pentru totdeauna jugul colonialiștilor. În centrul dezbaterilor conferinței a fost problema unității și coordonării luptei pentru eliberarea definitivă a Africii. Conștiinți de manevrele imperialiștilor, care tind să divizeze poporul și să-i slăbească lupta de eliberare, participanții la conferință au adresat un apel tuturor africanilor pentru a uni forțele diferitelor mișcări, partide politice, femei și studenți, pentru a cuceri independența și a crea Statele Unite ale Africii.

Statelor independente ale Africii, al căror număr crește neîncetat, le revine un rol deosebit în mișcarea de eliberare. Eliberații de sub jugul colonialist, ele pot să dea un ajutor considerabil fraților lor care luptă încă împotriva colonialismului. Conferința a chemat statele să-și dea contribuția politică și materială și să sprijine acțiunea de solidaritate coordonată în favoarea luptei pentru independență a poporului african, și îndeosebi a poporului din Algeria.

SPRIJIN EFICACE ALGERIEI

Lupta desfășurată în Algeria timp de 63 de luni trezește o atenție deosebită și entuziasm în toate țările Africii. Hotărârea conferinței de a trimite voluntari din toate țările Africii pentru a lupta cot la cot cu poporul algerian are o importanță extraordinară.

Conferința a demascat sprijinul acordat de Statele Unite imperialiștilor francezi pentru a reprimă mișcarea de eliberare și a trimis o scrisoare de protest în legătură cu aceasta pe adresa președintelui Eisenhower și a Congresului american.

Prezența forțelor armate străine pe teritoriul Africii a fost de-

Tinerii africani

Continentul african se ridică ca un val uriaș împotriva opresiunii colonialiste. Conferința popoarelor din Africa ținută la Tunis a dovedit acest lucru. În această luptă pentru independență, organizațiile de tineret joacă un rol important. Ca o completare la articolul nostru asupra Conferinței de la Tunis, publicăm câteva date asupra mișcării de tineret din Africa după un material al comisiei F.M.T.D. pentru acest continent.

Camerun: În ciuda faptului că în ianuarie a fost proclamată independența în mod teoretic, în condiții politice destul de deosebite, Tineretul democratic din Camerun rămâne în

illegalitate. El desfășoară o luptă perseverentă, în ciuda represiunii, pentru o adevărată independență. Influența sa se extinde în afară. Tineretul cooperează cu diferite organizații legale.

Mali (Senegal-Sudan): Mișcarea de tineret, care este puternică în Senegal, se pronunță pentru o independență totală, imediată. În Sudan, mișcarea de tineret cooperează cu guvernul, care se pronunță pentru o asociere cu Franța.

Coasta de Fildeș, Niger, Dahomei, Volta de Sus: Aceste patru state, care formează „Consiliul de înțelegere”, înclină spre o colaborare cu autoritățile coloniale franceze și se pronunță pentru independență în formulări vagi.

În Nigeria, Uniunea tineretului este dizolvată și activează în ilegalitate. În celelalte teritorii, mișcarea de tineret cooperează uneori cu autoritățile, dar în rîndul maselor se manifestă o puternică dorință de independență.

Togo: Această țară trebuie să devină independentă luna aceasta datorită luptei de eliberare la care participă și tineretul.

Madagascar: Uniunea tineretului demarat cere o independență reală pentru această mare insulă.

Guinea: Organizația de tineret JRDA desfășoară o activitate importantă, alături de guvern, pentru construirea unei Guineei noi, în

mascată ca o amenințare a independenței africane, și conferința a cerut retragerea tuturor trupelor.

ÎMPOTRIVA NEOCOLONIALISMULUI

După cum arăta secretarul general al conferinței în raportul său, imperialiștii, amenințați de mersul istoriei și de mișcarea de eliberare africană, încearcă să devieze lupta poporului african. Ei încearcă acum să dea Africii o independență cu numele, continuând exploatarea economică și dominația lor efectivă. Conștiinții de această tendință, participanții la conferință au subliniat, în cursul dezbaterilor despre neocolonialism, că lupta poporului african urmărește independența totală

și necondiționată. Ei au chemat țările care și-au cucerit de curind independența să refuze orice ajutor economic legat de restricții sau condiții politice. Statele devenite independente trebuie să îndeplinească sarcina de smulgere din rădăcină a rămășițelor colonialismului. Ele trebuie să dezvolte industria, să realizeze reforme agrare, pentru a regenera agricultura și a îmbunătăți viața maselor țărănești, pentru a dezvolta cultura lor oprimată timp îndelungat de către regimul colonial, trebuie, în sfârșit, să lichideze toate legile și măsurile administrative susceptibile de a încetui eforturile creatoare ale poporului. Conferința a subliniat că acestea sînt metodele eficiente în vederea eliberării reale de sub jugul colonialis-

mului și imperialismului, eliberare denumită de către conferință „decolonizare”. Sindicatele, organizațiile politice și diferitele mișcări de masă sînt indispensabile pentru cucerirea libertății și pentru apărarea independenței. Pentru aceasta, conferința a lansat un apel prin care cere libertate și drepturi democratice pentru aceste organizații, pentru a le permite să contribuie în modul cel mai eficient la lupta de eliberare. Conferința a chemat, de asemenea, la realizarea unității sindicatelor și a mișcării de tineret din Africa, s-a alăturat inițiativelor sindicatelor africane de a se uni într-o federație sindicală autonomă pan-africană; a aprobat apelul tineretului din Guineea în vederea orga-

nizării unui festival al tineretului african în 1961 la Conakry.

Conferința a adoptat mai multe alte rezoluții politice, economice, culturale și sociale, toate avînd drept scop realizarea libertății și unității Africii.

Mișcarea de tineret africană contribuie pe larg la lupta pentru libertatea și unitatea Africii, bucurîndu-se de sprijinul mișcării democratice internaționale de tineret. Federația Mondială a Tineretului Democrat a susținut întotdeauna mișcarea africană a tinerilor și continuă să o sprijine. Eliberarea Africii de sub jugul colonialismului și imperialismului reprezintă o contribuție importantă nu numai la cauza progresului omenirii, ci și la consolidarea păcii mondiale.

î n a c ț i u n e

care să fie șterse urmele colonialismului, — înălțurat în septembrie 1958.

Ubanghi: În ciuda presiunii, Tineretul muncitor din Ubanghi, în ilegalitate, luptă pentru independența țării. Conducătorii săi sînt aruncați în închisoare.

Ciad: Uniunea tineretului din Ciad, care luptă pentru libertăți democratice, a cerut să adere la F.M.T.D.

Gabon: Uniunea tineretului democrat din Gabon se pronunță pentru independența imediată și este în opoziție cu guvernul. Uniunea tineretului democrat din Gabon suferă reprimările colonialiștilor.

Congo: Uniunea tineretului congolez desfășoară în Congo Francez și în teritoriile congoleze subjugate de colonialiștii belgieni și portughezi o luptă curajoasă în condiții grele, pentru independență.

Angola și Mozambic: Asupra populațiilor colonizate se abate un regim de teroare.

Liberia: Această țară, unul din cele mai vechi state independente din Africa, a fost timp îndelungat izolată de continent, ca urmare a condițiilor creării și dezvoltării sale.

Uniunea Sud-africană: Comitetul de acțiune al tineretului desfășoară o luptă perseverentă împotriva discriminării rasiale.

Ghana: În această țară independentă, mai multe organizații de tineret sprijină guvernul.

Asociația de tineret Wassa este membră a F.M.T.D. și militază pentru prosperitatea țării.

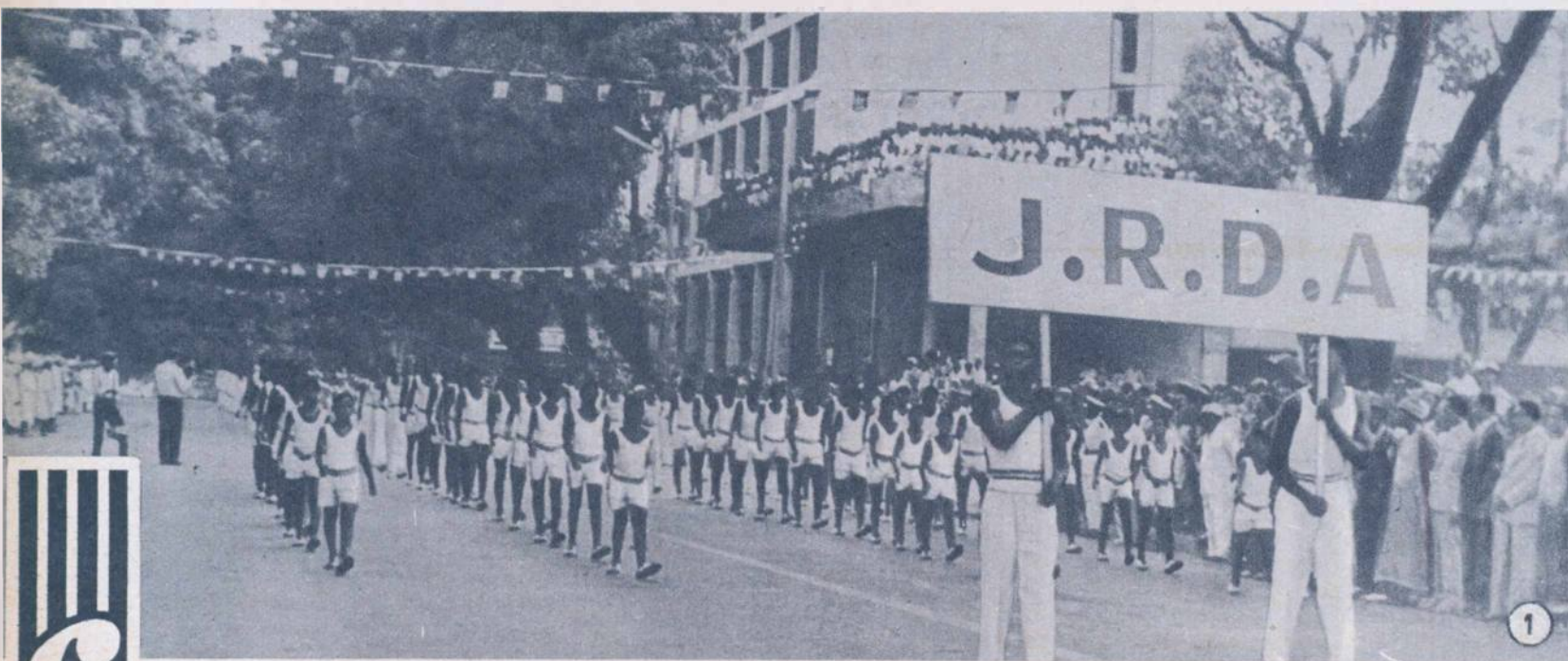
Rodezia și Nyassaland: Dacă studenții sînt organizați, mișcarea de tineret este în general destul de puțin dezvoltată în aceste teritorii. Dar tineretul ia adesea inițiativa în cadrul partidelor politice.

Somalia: Tineretul din această țară va avea de depus eforturi grele pentru ca Somalia să devină independentă anul acesta.

De lupta „continentului negru”, lupta poporului și tineretului din Algeria nu este, desigur străină, cu atît mai mult cu cît se opune acelor rași opresori.

Destinderea și dezarmarea

Lupta împotriva militarismului german, colonialismului, activității

eva s-a schimbat. Lumea începe să vorbească un limbaj omenesc, care umple de bucurie inimile tuturor aceluia care înțeleg să salveze bunul suprem — pacea. Prieteni din lumea întreagă, care, alături de noi sau fără noi, ați luptat și suferit pentru a ajunge la această clipă pe care am dorit-o cu hotărâre, multe sacrificii au fost făcute, dar am obținut un prim succes: valul de ură, de neînțelegere, atmosfera pe care noi toți o denumim „războiul rece” și care ne-a făcut să ne temem atât de mult de soarta păcii mondiale au fost înlăturate, să sperăm, pentru totdeauna!

Este adevărat că în unele părți ale globului există oameni care suferă din cauza acestei situații, care se bizuie pe ultimul glonte, dar în majoritatea acestor cazuri este vorba de ultima lovitură rezervată sinuciderilor...

Dar să ne înțelegem: nu este vorba de un imn al optimismului. Desigur, nu trebuie să avem iluzia că totul va progresa de la sine. Am avut noi vreodată iluzia că ar surveni ceva de la sine? Am rămas noi vreodată cu brațele încrucișate pentru a aștepta venirea păcii ca înflorirea unei flori sau coacerea unui fruct?

Primele semne ale destinderii, pe care le vom numi concrete, le-am întrevăzut acum aproape opt luni, vă amintiți, la cea de-a V-a Adunare a federației noastre de la Praga. Erau primele semne incontestabile. Noi toți am înțeles în același moment că posibilitatea unei întâlniri Hrușciiov-Eisenhower constituia ceva mai mult decât un simplu schimb de vederi între conducători de state. Am înțeles că dacă o întâlnire de acest fel s-ar realiza, aceasta ar reprezenta o schimbare istorică și hotărâtoare.

Dar ce se afla în spatele acestei întâlniri excepționale? O știți cu toții: imboldul foarte puternic al voinței populare. În fiecare țară, tineretul se angaja puternic în lupta pentru pace.

Aceasta pentru a ne reaminti că procesul de dezvoltare a destinderii actuale nu este și nu va fi „automat” mai mult decât a fost la început. Am putea spune, cu un ușor joc de cuvinte, că în prezent armatele pot mai mult ca totdeauna să fie dezarmate, dar forțele păcii nu. Dimpotrivă, forțele păcii trebuie să fie mai vigilente ca oricând, deoarece, din păcate, este ușor de prevăzut că vor exista încercări de a exploata contradicțiile, de întoarcere la trecut, de noi tensiuni.

Am dori, de asemenea, să spunem că în prezent pericolul este maro, așa cum în perioada dezghețului meteorologic, care este momentul surpărilor, inundațiile pun în pericol opera binefăcătoare a primăverii dătătoare de viață.

Există pericolul de surpră, de exemplu, datorită provocărilor imperialismului german, un pericol imediat și iresponsabil care apare astăzi mai distrugător și mai amenințător, în momentul în care pericolul—nu mai puțin obiectiv—al imperialismului american este oprit în aventurile lui.

Bătrînul, dar nu tot atât de înțeleptul Aदनauer are iluzia că poate să refacă climatul „războiului rece”, singurul care-i poate crea o poziție comodă pentru a desfășura politica sa imperialistă și revanșardă. Ca un lup bătrîn, el preferă vîntul înghețat suflului călduț al primăverii. Pentru aceasta el se zbate în prezent ca un pește prins în plasă, încercînd să se prezinte în ochii celor mai reacționare cercuri (recenta sa vizită la Vatican este un exemplu) ca ultimul cavaler al sfintei „Cruciade”.

U.R.S.S., dînd încă o dată un exemplu bun, demobilizează în același timp 1.200.000 de oameni. Beneficiul financiar, productiv și moral al acestei hotărâri nu va trece, desigur, neobservat de către cititori.

Dezarmarea generală este noul obiectiv al activității pentru pace. Acest obiectiv îl avem în față concret, realizabil. El reprezintă eliminarea definitivă a războiului și este unica garanție a unei păci durabile.

Gesful curajos, cu atât mai mult cu cît este unilateral, al guvernului sovietic a impresionat profund cercurile politice internaționale. Este semnificativ că guvernul englez, în ceea ce-l privește, răspunde la această inițiativă declarînd că consideră din nou actual planul său de neangajare militară în Europa, abandonat la un moment dat, sub presiunea aliaților atlantici din N.A.T.O. și, în mod deosebit, sub presiunea militarismului german.

Întîlnirea la nivel înalt

Cu puțină bunăvoință sînt eliminate obstacolele și devin ușoare lucrurile cele mai anevoioase. Întîlnirea la nivel înalt va avea loc în curînd la Paris. Nu ne mai apare ca ceva îndepărtat, în viitor; majoritatea oamenilor nu se îndoiesc de rezultatele pozitive ale acestei întîlniri. Vor fi și din aceia care vor încerca să pună bețe-n roate, consecință inevitabilă a fricii pe care „noul climat”, „noul val”, pentru a folosi expresia la modă astăzi, o inspiră celor care nu se simt destul de puternici pentru a avea siguranța că vor supraviețui într-un climat de întrecere pașnică. Dar năruirea îndoielilor și a bănuielilor, care a adus milioane de tineri din lumea întreagă pe calea luptei pentru pace, este un fapt de o însemnătate incalculabilă, un fapt nou în

deschid noi perspective pentru tineret

imperialismului și pentru cooperarea internațională a tineretului este în centrul F.M.T.D.

fața noastră, cheia activității viitoare a tineretului pentru a contribui la succesul întâlnirii la nivel înalt, pentru dezarmare generală, pentru soluționarea problemelor internaționale încă în litigiu, de la cel de-al doilea război mondial și în perioada „războiului rece”, pentru victoria coexistenței pașnice.

Dezarmarea și lupta de eliberare națională

Federația Mondială a Tineretului Democrat a lansat recent un apel către toate organizațiile de tineret pentru a pregăti o mare acțiune cu prilejul zilei de 24 aprilie, a cincea aniversare a Conferinței de la Bandung și Zi internațională împotriva colonialismului.

Această dată, ce va fi sărbătorită cu câteva zile înainte de deschiderea conferinței la nivel înalt, ne oferă tuturor prilejul de a face cunoscute șefilor guvernelor celor patru mari puteri voința tineretului, sprijinul pe care tineretul îl dă cauzei dezarmării și coexistenței pașnice.

Ziua de 24 aprilie va fi sărbătorită în mod solemn nu numai în Asia și în Africa, ci în toate țările lumii.

Faptul că se discută cu atâta amploare despre dezarmare nu implică o subapreciere a intereselor tineretului din țările slab dezvoltate și care și-au câștigat independența de curând, și încă mai puțin ale tineretului din țările care luptă cu arma în mână pentru cucerirea independenței naționale. Lupta lor reprezintă un aport de neprețuit la lupta pentru pace, deoarece nu s-ar putea concepe o pace adevărată acolo unde există încă exploatarea cea mai rușinoasă și opresiunea cea mai cruntă; nu putem concepe dezarmarea — așa cum cîte unii, în dorința de a diviza frontul păcii, șoptesc la urechile celor naivi — ca un obstacol sau o slăbire a luptei pentru libertate. Dezarmarea generală nu înseamnă, desigur, acceptarea oarbă a „statu-quo”-ului de către țările subjugate de colonialiști pentru care eliberarea din sclavie reprezintă prima etapă istorică esențială.

Oare nu prin dezarmarea generală vom ajunge să îndepărtăm pentru totdeauna din Mediterană vasele și portavioanele celei de-a VI-a flote americane, care îndeplinesc misiunea de jandarmi ai monopolștilor petrolului în Orientul Mijlociu și Apropiat? Oare nu prin dezarmarea generală vom ajunge să împiedicăm colonialiștii francezi să folosească armele atomice pentru a intimida popoarele din continentul african? Oare nu tocmai dezarmarea va bloca pentru totdeauna toate eventualele posibilități de intervenție imperialistă în America Latină? Nici o contradicție deci. Nici o confuzie.

Tineretul din lumea întreagă trebuie să coopereze în strînsă unitate pentru menținerea păcii, pentru punerea în practică a dezarmării, a eliberării popoarelor oprimare de jugul colonial și imperialist. Tineretul trebuie să lupte împotriva uneltirilor fasciste, împotriva prejudecăților rasiale. Prima cerință a tineretului din zilele noastre este cooperarea internațională. Toate forțele trebuie să se unească în acest moment pentru a face în așa fel încît mersul lumii spre pace să fie tot mai puternic, fără obstacole.

În legătură cu această problemă, este necesar să facem o critică acelor organizații internaționale și naționale de tineret care nu exercită întotdeauna o funcție înaintată în rîndurile luptătorilor pentru pace, se lasă adeseori antrenate de evenimente, în coada inițiativelor.

Trebuie să facem un efort în acest sens și, în ceea ce ne privește, n-avem nimic să ne reproșăm, pentru că am încercat de nenumărate ori să avem o discuție clară, o unitate în probleme de valoare universală care să poată constitui o platformă solidă de cooperare cu celelalte organizații internaționale. Să spunem, mai bine, că trebuie să facem din nou un efort, chiar dacă va trebui să rămînă încă o dată fără răspuns. Tineretul trebuie să impună voința sa de cooperare conducătorilor organizațiilor sale în același fel în care popoarele au impus voința lor pentru convocarea conferinței la nivel înalt.

În decembrie anul trecut, organizația noastră a propus W.A.Y., U.I.T.S., Y.M.C.A., Uniunii tineretului democrat-creștin și organizațiilor internaționale ale studenților o întâlnire pentru a studia formele de coordonare a activității tineretului în domeniul dezarmării. Propunerea n-a primit încă un răspuns, iar aceasta poate constitui o dovadă pentru cele spuse mai sus.

Cum sînt posibile, de exemplu, anumite ezitări în acceptarea propunerii făcute de către F.M.T.D. Adunării Mondiale a Tineretului, U.I.T.S. și altor mișcări prin care ne declarăm dispuși să acceptăm să participăm la o eventuală conferință internațională, oricare ar fi inițiatorii ei, pe tema „Dezarmarea și tineretul”?

Dragi prieteni, acest lucru este pe cale de a se realiza între șefii de stat.

Un alt exemplu poate fi viitorul Congres al tineretului latino-american. Practic, toate organizațiile de tineret din America Latină, de la comuniști la democrat-creștini, au participat la ședința de pregătire a primului Congres, care a avut loc la Santiago de Chile, la sfîrșitul lunii noiembrie. Ele au hotărît să muncească împreună pentru pregătirea congresului. Necesitatea unității tuturor forțelor a învins, în interesul popoarelor și tineretului. Miracolul a fost îndeplinit. Deasupra intereselor deosebite și „patriotismului local”, necesitatea luptei antiimperialiste a fost catalizatorul cooperării între toate organizațiile.

Cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului de la Viena n-a fost oare un alt exemplu valabil? Este oare posibil să mai existe îndoieli? Este oare posibil ca severa lecție primită de organizațiile de tineret austriece, indiferente sau ostile, să nu fi dat destul de gîndit?

Prilejurile de a ne întîlni, de a discuta, de a acționa pe o bază de respect reciproc absolut nu vor lipsi, desigur, așa cum n-am lipsit nici în trecut.

Cel de-al VIII-lea Festival, despre care a început să se vorbească și se va discuta la Congresul panafrican, la Forum internațional al tineretului, la Congresul tineretului latino-american, la cel de-al II-lea Festival al tineretului african (pentru a nu cita decît cele

mai importante manifestări la care F.M.T.D. și-a dat de pe acum adeziunea și sprijinul), este unul din prilejurile care demonstrează cît de multiple sînt posibilitățile care se deschid în fața tineretului. Și fiecare întîlnire, fiecare discuție, fiecare inițiativă comună sînt un pas înainte pe calea înțelegerii reciproce, a coexistenței pașnice și a păcii.

Anul acesta va fi sărbătorită cea de-a 15-a aniversare a Federației Mondiale a Tineretului Democrat. Fără falsă modestie, în acești 15 ani, F.M.T.D. a dovedit că este în slujba tineretului lumii, fără rezerve sau compromisuri. Am comis greșeli, am avut unele ezitări, dar — și aceasta este cheia succesului nostru — n-am pierdut niciodată încrederea în tineret. Și niciodată n-am decepționat tineretul.

MARIO BARIONA

① O manifestație a tineretului din Guineea

② Un cîntec de libertate al negrilor africani. „Continentul negru” se trezește la viață, scuturînd lanțurile coloniale

LA DORTMUND:

ANTIFESTIVALIȘTII DAU ÎN APOI!

Adversarii Festivalului Mondial al Tineretului au suferit din nou o înfrângere. Procesul intentat în Republica Federală Germană împotriva a trei colaboratori ai Comitetelor pentru pregătirea festivalurilor de la București și de la Varșovia, și anume: Günter Hillmann, Klaus Steffen și Walter Fischer, a trebuit să fie oprit.

Audierea a durat 25 de zile, timp în care, una după alta, s-au năruit tezele acuzării, deși tribunalul a acceptat o parte însemnată a acestor teze drept „cunoscute de Curte”. Așa s-a întâmplat, de exemplu, cu afirmațiile calomnioase ale procurorului despre F.M.T.D.

Acuzarea a adus o sută de martori, dintre care mulți au fost demascați ca denunțatori de profesie în solda poliției politice sau chiar ca funcționari ai acestei poliții. Acești martori ai acuzării au venit doar cu speculații, contradicții, păreri diverse.

Când, sub focul întrebărilor acuzaților, ei erau puși în încurcătură, președintele tribu-

nalului le venea în ajutor declarând întrebarea „neacceptată”. Când, dimpotrivă, destul de des martorul spunea că nu cunoaște suficient un aspect sau altul din învinuirile aduse sau că aspectele favorabile acuzațiilor n-au fost destul de bine apreciate, atunci tribunalul hotăra că acest martor nu era demn de încredere sau „chiar că a participat la actul care urma să fie pedepsit”.

A fost împiedicată apărarea acuzaților. Nu i s-a permis, de exemplu, apărării să dovedească netemeinicia acuzațiilor formulate împotriva F.M.T.D. Acuzații au fost amenințați cu închisoarea. Ziariștii au fost dați afară.

În ciuda acestei situații, acuzația a fost zdrobită. Soseau mereu proteste din Germania federală și din străinătate. Procesul a trebuit să fie oprit. Nu s-au arătat, desigur, adevăratele motive, dar s-a descoperit deodată că unul dintre asesori fusese implicat în urmă cu doi ani într-un caz de „corupție gravă” (era vorba de o sumă de 80 de mărci, adică mai

Iată delictul pentru care li s-a înscenat celor trei tineri germani procesul de la Dortmund: participarea la manifestări de acest fel, pentru pace și prietenie

puțin de 20 de dolari), iar, conform legii, procesul trebuia să fie suspendat.

Cei trei acuzați au cerut corespondentului nostru de la Dortmund să transmită mulțumirile lor tuturor aceluia care le-au exprimat solidaritatea lor, care au protestat împotriva acestui proces rușinos.

Dar victoria nu este definitivă. Cei trei prieteni ai noștri rămân încă sub acuzație, și în fiecare clipă judecătorii din Dortmund pot reincepe procesul. Iată de ce adresăm tuturor apelul nostru de a se cere din nou încetarea imediată a acestei acțiuni judecătorești.

KLAUS JEUTNER

CEI CARE ÎNTÎRZIE...

Agencia Reuter a transmis această telegramă:

„Paul Robeson junior, fiul celebrului cântăreț negru, a fost chemat în fața comisiei pentru activitate antiamericană. El a criticat comisia pentru faptul că «persecută pe cei care luptă pentru egalitatea raselor». Când a fost întrebat dacă este sau nu membru al partidului comunist, el a negat dreptul comisiei de a cunoaște părerea cetățenilor.

Paul Robeson junior, inginer, a fost convocat pentru a răspunde la unele întrebări în legătură cu participarea la Festivalul Mondial al Tineretului de la Viena”.

La Atena, poetul Teros a fost arestat pentru că participase la Festivalul de la Moscova. Deputații E.D.A. au protestat și au interpellat guvernul în această problemă.

În mod hotărât, „războiul rece” are încă apărători întîrziți.

AJUTAȚI-NE SĂ ÎNDEPĂRTĂM NORII NEGRI

Mr. Clark Greeman
Londra E 4.

Dragul meu Clark,

Privește, te rog, cu atenție această fotografie (foto 1—n.r.). Ți se pare cunoscută? În cartea ta de istorie, la școală, tu ai văzut astfel de fotografii?

Citește aceste știri:

În noaptea de crăciun, pe sinagoga din Colonia a apărut inscripția „Juden raus“ („evreii afară“) și zvastici. La 13 ianuarie, niște necunoscuți au incendiat sinagoga din Amberg, de lângă Nürnberg, și au încercat să dea foc unei școli și unei case evreiești. Numai în perioada dintre crăciun și 17 ianuarie au avut loc în țara mea, după date incomplete, 414 provocări naziste și antisemite.

Ți se par cunoscute aceste vești? Într-adevăr, în trecut, astfel de acte au însemnat începutul acțiunilor care au dus la războiul fascist, cu tabere de concentrare și cu moartea a milioane de evrei. Ai dreptate: această situație a mai existat odată, dar aceste vești pe care ți le-am dat nu sînt de acum treizeci de ani, ci din zilele noastre, din 1960.

Mă întrebi: ce facem împotriva acestui val de provocări? Protestăm organizînd mari manifestații, cu gărzi de veghe și cu demonstrații. Sînt fericit că-ți pot spune că toate organizațiile democratice de tineret și de studenți procedează în acest fel. A doua fotografie îți arată, de exemplu, o delegație de membri ai organizației de tineret socialiste din țara mea, „Șoimii“, care a venit să aducă un omagiu victimelor nazismului la Auschwitz (Polonia), în fostul lagăr de concentrare. Marea majoritate a poporului nostru condamnă fascismul.

Dar știi oare că nimic nu ar fi mai fals decît să crezi că fascismul și antisemitismul nu pot deveni din nou un pericol? Realitatea dovedește că în toate funcțiile vieții publice, începînd cu guvernul și terminînd cu școlile, se află foști conducători nazisti. Este cazul asasinului a mii de evrei Oberländer, care astăzi este ministru, și al lui Globke, comentatorul legilor naziste de la Nürnberg, despre care ai citit în cărțile de școală că el legaliza asasinarea evreilor. Și aceștia nu sînt decît două exemple. Aproape 1.000 de judecători nazisti, cu mîinile pline de sîngele a mii de eroi din Rezistență și a milioane de oameni simpli din întreaga Europă, vorbesc astăzi de „dreptate“ în statul nostru. Organizații fățiș neofasciste pot acționa în libertate, în timp ce organizația victimelor fascismului este interzisă la cererea ministrului de Interne (îl cheamă Schroeder și a fost S.A.).

Astfel, fascismul renaște în mod sistematic. Cancelarului nostru, d-lui Adenauer, nu îi este oare rușine, cînd știe toate acestea, să meargă la Bergen-Belsen pentru a depune o coroană pe mormintele evreilor asasinați aici, în lagăr? Nu crezi că este ciudat că tocmai în momentul în care toată lumea vorbește de provocări antisemite la noi, apar astfel de inscripții și în țara ta? Desigur, este mai mult decît ciudat. Președintele consiliului central evreiesc din Germania a declarat că rădăcinile acestor fenomene se află în Republica Federală Germană și că este necesar ca toate funcțiile de răspundere în stat să fie reexaminat.

Pentru ce îți scriu toate acestea? Pentru că vreau să-ți atrag atenția asupra norilor negri care se adună deasupra țării mele și pentru că vreau să-ți cer să ne ajuți să-i facem să dispară pentru totdeauna.

Cu salutările mele cele mai cordiale, prietenul tău
KURT REUTSCH Colonia (R.F.G.)

Un cimitir evreiesc din Colonia (R.F.G.) profanat de neofasciștii din Germania occidentală, ca pe vremea lui Hitler

De curînd au avut loc în Republica Populară Romînă conferințele regionale ale Uniunii Tineretului Muncitor, evenimente deosebite în viața tineretului țării noastre. Așa cum prevede Statutul Uniunii Tineretului Muncitor, conferințele regionale ale U.T.M. se organizează din doi în doi ani. Anul acesta, desfășurarea conferințelor regionale a dat posibilitatea unei analize temeinice a muncii organelor și organizațiilor U.T.M., stabilindu-se totodată planuri concrete pentru activitatea viitoare și alegîndu-se în conducerea comitetelor regionale ale Uniunii Tineretului Muncitor cele mai bune cadre de organizație, membri și candidați de partid respectați de masa tineretului, buni organizatori, activiști pricepuți, fruntași în producție și la învățătură.

Vă relatăm mai jos cîteva aspecte de la Conferința regională a U.T.M. ce a avut loc în zilele de 26—27 martie la Hunedoara.

„Oțelul vremii

Dicu Ion, lăcătuș mecanic din Cugir, și Klusch Ecaterina, din comuna Cîlnic, raionul Sebeș, în garda drapelului U. T. M. al regiunii Hunedoara, în timpul conferinței

În dimineața zilei de 26 martie, Stelian Tăgîrță, prim-topitor la furnalul nr. 3 al Combinatului siderurgic Hunedoara, și-a lăsat brigada sub conducerea ajutorului său, Ioan Tera. El a plecat să-și reprezinte tovarășii de muncă la conferința regională a U. T. M., în cinstea căreia „schimbul tineretului”, din care face parte, a dat 70 tone de fontă peste plan. Și minerul Bartha Francisc, un alt delegat la conferință, decorat cu Ordinul și Medalia Muncii, avea să raporteze conferinței despre succesele obținute în mărirea productivității muncii de echipa sa de la Petrila. Alături de ei, Lucreția Comănici, loctitor al secretarului organizației U.T.M. din gospodăria agricolă colectivă „9 Mai” din comuna Doștat, sau eleva Doina Gligor, fiica unui lăcătuș de la noul bluming, veniseră ca și ceilalți delegați să participe la dezbaterile conferinței, să analizeze împreună munca organizației lor regionale, să stabilească împreună ce vor face în viitor pentru a îndeplini cu cinste sarcinile trasate de partid.

Din întreaga regiune au venit în aceste zile de început de primăvară delegați reprezentînd peste 67.000 de membri ai Uniunii Tineretului Muncitor din oțelării și mine, ateliere feroviare și stațiuni de mașini și

tractoare, gospodării agricole de stat și colective, școli și facultăți etc. Împodobită sărbătorește, clădirea noului teatru hunedorean, găzduia această întîlnire importantă a tineretului regiunii. La conferință sosiseră ca invitați primul secretar al comitetului regional al P.M.R., Petru Furdui, primul secretar al Comitetului Central al U.T.M., Virgil Trofin, precum și membri ai biroului comitetului regional de partid, conducători de întreprinderi, reprezentanți ai organelor de stat și ai organizațiilor obștești din regiune.

Sub conducerea partidului

La conferință au fost discutate cu însuflețire și cu simț de răspundere principalele probleme ale vieții și activității tineretului din regiune. A fost scoasă în evidență contribuția adusă de tineri, sub conducerea organizațiilor de partid, la construcția obiectivelor industriale de mare însemnătate date în funcțiune în timpul scurs de la ultima conferință regională a U.T.M., din 1958: oțelăria nouă, cele 4 cuptoare carbofluid, bateria a III-a de coals, laminorul bluming, laminorul de 650mm, melanjorul de 600 de tone etc. Peste 32.500 de tineri sînt antrenați în întrecerea socialistă, din care 9.116 sînt fruntași în producție.

La dezvoltarea producției și mărirea productivității muncii, la reducerea prețului de cost al produselor își aduc contribuția cele 1.183 brigăzi de producție ale tineretului, cuprinzînd peste 15.000 de tineri, și cele 309 posturi utemiste de control.

Brigada de tineret condusă de comunistul Ioan Compodi, de la exploatarea minieră Lonea, de pildă, a realizat în 1959 economii în valoare de 60.000 de lei. Brigăzile conduse de Popa M. Ioan de la mina Teliuc, Șerban Dumitru de la oțelăria Siemens-Martin I a Combinatului siderurgic Hunedoara, Istrate Gheorghe de la depoul C.F.R. Simeria sau brigada de strungari de la atelierele centrale Gura Barza sînt fruntașe pe regiune. Cifra economiilor realizate de tineri este într-adevăr edificatoare pentru contribuția tineretului la îndeplinirea marilor sarcini economice trasate de partid: s-au realizat 54.800.000 de lei față de angajamentul ce și l-au luat tinerii regiunii la începutul anului trecut, de 52.050.000 de lei. Peste 10.500 tone de metal au fost economisite prin extinderea inițiativei tineresci „Să gospodărim cu grijă metalul”.

În formele socialiste ale agriculturii regiunii au intrat pînă acum 19.000 de tineri. Și printre organizațiile U.T.M. care au obținut cele mai bune rezultate în această privință au fost citate în conferință cele din comunele Rapoltu Mare și Sintandrei din raionul Hunedoara, Veșel, Bîrsău și Boiu de Sus din raionul Ilia, Vințu de Jos din raionul Alba, Balomiru de Cîmp din raionul Orăștie și Daia Romînă din raionul Sebeș.

Mecanizatorii Florea Ion de la S.M.T. Miercurea, Gruian Nicolae de la S.M.T. Alba, Piper Andrei de la S.M.T. Orăștie și alții sînt cîștigătorii individuali ai concursului pentru titlul de „cel mai bun tractorist”, iar pe echipe au cîștigat cei de la S.M.T. Alba.

În orașele și satele regiunii au luat ființă 1.030 brigăzi de muncă patriotică, cuprinzînd peste 30.000 de tineri. S-au colectat prin munca entuziastă a acestor brigăzi 12.000 tone de fier vechi, s-au redat agriculturii 2.720 ha, dislocîndu-se 48.000 mc. de pămînt, au fost plantați 78.000 de pomi fructiferi. Valoarea acțiunilor de muncă patriotică se cifrează la 4.800.000 de lei.

Iată fapte și cifre care nu sînt simple date statistice. Ele reflectă conștiința nouă, socialistă, a tineretului, entuziasmul său creator în îndeplinirea sarcinilor ce-i revin în construcția socialistă. Toate acestea nu s-ar fi putut însă înlăptui fără conducerea înțeleaptă a partidului, fără grija de zi cu zi pe care organizațiile de partid o acordă organizațiilor U.T.M.; înlăptuirea liniei politice a partidului în construcția socialistă, îndeplinirea sarcinilor trasate de organizațiile de partid trebuie să constituie și de acum înainte principala îndatorire a tuturor utemiștilor. Aceasta este concluzia unanimă cea mai importantă a participanților la Conferința regională a U.T.M. de la Hunedoara. Conferința a pus în fața organizațiilor U.T.M. din

Stelian Tăgîrță, Bartha Francisc, Lucreția Comănici și Doina Gligor, delegați la conferință

10 ANI

DE APARIȚIE

In luna aprilie 1950 a apărut primul număr în limba română din revista „Tineretul lumii”, editată de Federația Mondială a Tineretului Democrat. Începînd cu acest număr, tineretul din Republica Populară Română a primit o nouă publicație, ale cărei ediții apar astăzi în 11 limbi, fiind răspîndită în toate colțurile lumii.

În cei 10 ani care au trecut, ediția în limba română a revistei „Tineretul lumii” a popularizat acțiunile F.M.T.D. pentru pace și prietenie publicînd diferite materiale însoțite de ilustrații despre viața și lupta tineretului din lumea întreagă. Au apărut în revista documente ale congreselor F.M.T.D., articole și cu-

vîntări ale conducătorilor diferitelor organizații naționale și internaționale de tineret, reportaje de la Festivalurile Mondiale ale Tineretului și Studenților, știri și informații despre acțiunile întreprinse pe diferite continente pentru apărarea drepturilor tinerei generații, pentru dezarmare, tratative în relațiile internaționale și întărirea colaborării organizațiilor de tineret în lupta pentru pace și prietenie. Revista a organizat pentru cititorii săi concursuri literare, artistice, de fotografii etc. De un deosebit succes se bucură rubrica permanentă „Cine vrea să corespundă cu noi?”, în care sînt publicate adrese ale tinerilor din diferite țări care vor să se împrietenească

prin scrisori cu cititorii „Tineretului lumii” din lumea întreagă. Revista publică, de asemenea, articole sportive recenzii literare, cronică cinematografice, jocuri distractive etc. Conținutul materialelor despre tineretul din R.P.R. publicate în ediția în limba română a „Tineretului lumii” asigură legătura revistei cu principalele probleme ale activității tinerei generații din țara noastră.

În cei 10 ani de la prima sa apariție în limba română, revista și-a îmbunătățit conținutul și forma de prezentare, mărindu-și tirajul și formatul. Redacția ediției în limba română primește în fiecare an sute de scrisori de la cititorii, în care aceștia își spun părerea despre revistă, fac propuneri și sugestii, cer lămuriri în privința schimbului de scrisori cu tinerii de peste hotare etc.

Cu prilejul împlinirii a 10 ani de la începutul editării „Tineretului lumii” în limba română, redacția ediției noastre transmite un călduros salut abonaților și cititorilor săi și-i asigură că va depune toate eforturile pentru continua îmbunătățire a conținutului și prezentării revistei.

Redacția ediției în limba română a revistei „TINERETUL LUMII”

Primăvara tractoriștilor

Primăvara în agricultură începe cu pământul unui motorăș de pornire de la tractorul K.D. sau U.T.O.S. Universal-26. Liniștea Bărăganului nemărginit, risipită la 5 dimineața de furia motorășului—iată cel mai bun semn că aici a venit deja primăvara, că numai peste o oră întregul câmp de la o zare la alta va fi străbătut de tractoare și tractoriști.

Primăvara tractoriștilor este concentrată în zilele și nopțile în care, cu mâinile strînse pe volanul tractorului, oamenii aceștia înmoși și neobosiți trezesc pământul și-l pregătesc pentru o nouă și mai bogată recoltă.

PLOILE SÎNT TRECĂTOARE

Nu erau încă zile de primăvară. Un val de frig și burnișă mai prelungea așteptarea tractoriștilor de la stațiunea de mașini și tractoare din Viziru. Unele brigăzi apucaseră să plece la seci de kilometri în câmp. Mulți tractoriști însă mai erau în stațiune și în seara aceea erau adunați la club în jurul televizorului privind spectacolul pe gheață „Stele polare”. Era încântătoare grația pe gheață a dansatorilor, dar era... pe gheață, deci iarnă, și tractoriștilor nu le mai plăcea iarna.

În curtea stațiunii îi așteptau escadrelle de tractoare, semănători, pluguri, vagoane-dormitor, pregătite dinainte de-a lungul întregii ierni, cu tot ce le trebuia, reparate, vopsite, unse, înnoite.

Nu, pentru mașini tractoriștii nu-și mai făceau griji. De-a lungul întregii campanii de reparații s-au îngrijit ca „primăvara să ne găsească pregătiți”.

Lucruri mari au ei de făcut primăvara.

A doua zi, Nicolae Șuțeanu și-a trezit băieții din brigadă în zori.

— Haideși, măi, să ne mai vedem și de ulc noastre. Uite ce sic eu. Chiar dacă n-o să începem acum aratul, trebuie să mergem totuși la gospodărie. Pînă s-o face vremea bună, noi să punem la cale cu colectivității treburile noastre. Să vedem ce planuri au ei, cu ce-i putem ajuta, cum ne organizăm.

— Plouă, a îndrăznit careva...

— Taci, mă, că n-o să mori pe tractor 10 kilometri!

Și-au pornit. Prin ploaie. Că s-au mirat și colectivității din Bordei Verde cînd i-au văzut venind.

— Am venit mai din timp ca să stăm de vorbă...

Au stat de vorbă tinerii tractoriști împreună cu tinerii din brigăzile de câmp ale gospodăriei colective. După cîteva ceasuri de discuții, prin fumul gros de țigară, se puteau vedea chipurile lor înviorate de bunul rezultat al discuției.

Reieșise că tractoriștii îi vor ajuta pe colectivități să obțină zeci de vagoane de cereale în plus față de planificarea gospodăriei. Un plan pus pe hîrtie prevedea lucrări me-

canizate în plus pe care le vor executa mecanizatorii și lucrări manuale în plus cu care s-au angajat colectivității.

— Numai de s-ar îndrepta mai repede vremea, ca să-i dăm drumul!

Acum a venit într-adevăr primăvara și mi-i închipui pe tinerii tractoriști din brigada lui Șuțeanu cutreierînd cu tractoarele câmpul, arînd, semnînd, discutînd. Veseli, neobosiți, mulțumiți că în sfîrșit a început primăvara lor.

a refuzat să primească tractoriști noi în brigadă pe motiv că ei nu sînt bine calificați și el n-are chef să-i mai dădăcească.

Auțiți ce concepție!

— Dar cine să-i califice? Cum să ajungă ei buni tractoriști dacă oameni pricepuți ca Zoltăreanu refuză? Și pe urmă de ce să refuze? Nu, Zoltăreanu n-are dreptate. Și într-o adunare de partid s-a vorbit despre cazul lui.

I-au spus-o deschis toți mecanizatorii.

— Parcă tu te-ai născut învățat!?

— Și pe tine te-au calificat alții...

— Ți-e frică să nu te întrecă...

Colectivul acesta omogen, mirat de purtarea nașteptată a lui Zoltăreanu, l-a făcut să înțeleagă că e nedemn să gîndească, să procedeze așa.

CEVA DESPRE FORȚA COLECTIVULUI

O întîmplare petrecută în aceste zile a iscat discuții vii. Unul dintre cei mai calificați șefi de brigadă, anume Ion Zoltăreanu,

Fără îndoială, aveau dreptate. Nu i-a fost ușor lui Zoltăreanu să recunoască. Dar în sinea lui s-a gândit la multe lucruri. Îi părea rău că s-a purtat așa. Dar are să dovedească el tovarășilor lui că el poate să fie și altfel de om. Trebuie să-și spele această pată.

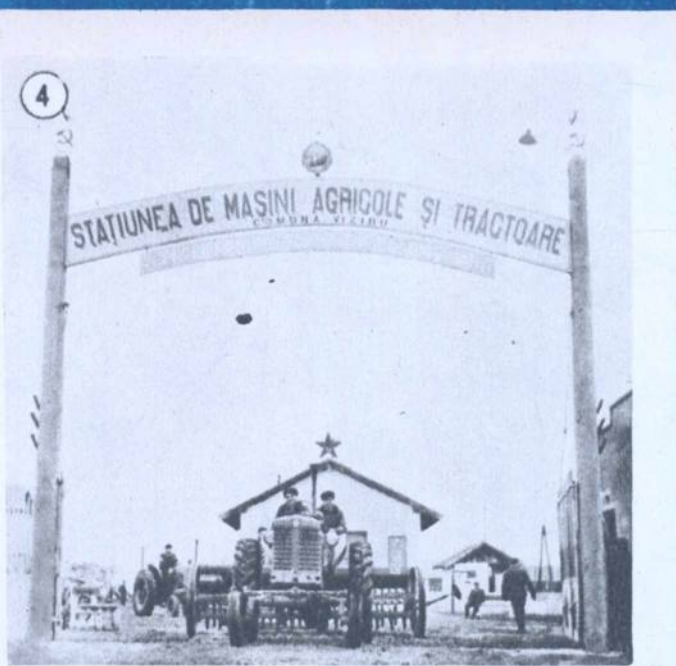
Și iată-l pe Zoltăreanu peste câteva zile frământat de o idee. Pus bine la punct în zile și nopți de rhibzuință, șeful de brigadă a prezentat la conducerea stațiunii un angajament:

— Toți mecanizatorii din brigada mea vor ajunge la nivelul de calificare al unui mecanic agricol!

Planul lui prevedea amănunțele unui program minușios de calificare a tractoriștilor în timpul campaniilor agricole. De îndeplinirea acestui program se va ocupa el. El personal se va ocupa de calificarea celor mai puțin pregătiți. Va lucra cu ei pe tractor, va face totul ca tractoriștii aceștia noi să ajungă într-un timp scurt la cea mai bună pregătire profesională.

Nimeni din colectivul mecanizatorilor nu se îndoia că ce și-a propus Zoltăreanu se va împlini pînă în cele mai mici amănunte. Ei au luat și-au privit mai atent angajamentul lui. Nu era rău. Nu era rău de loc. Ba încă bine ar fi ca așa ceva să se întâmple la fiecare brigadă. Ce-ar fi să extindem acest angajament la toate brigăzile?

... Și așa s-a născut o inițiativă.

TOTUL PENTRU BELȘUGI

Totul pentru belșug, totul pentru ca pământul să ne dea roade cât mai bogate! este o deviză cu care pornesc acum în campanie sutele de mecanizatori de la Viziru.

Brigada lui Gheorghe Coman a hotărât prima să economisească piese de schimb a căror valoare să se ridice la prețul de cost al unui tractor și carburanți cu care să lucreze un an de zile un tractor K.D.-35.

Îndată Coman a fost înconjurat

de membrii celorlalte brigăzi.

— Cum o să faceți? l-au întrebat.

— Cum o să economisiți?

— V-ați gândit la ceva concret?

Coman le-a răspuns la ce s-a gândit: vor regla jocurile pieselor pentru împiedicarea uzurii; vor face alimentarea motoarelor numai prin filtru; vor respecta întocmai normativele tehnice. Și așa se vor economisi piesele de schimb amintite. Iar ca să facă economii de carburanți vor elimina deplasările în gol, vor organiza bine munca, vor scurta întoarcerile la capătul

tarlalei, vor evita scurgerile pe la filtre.

— Bună idee! au fost de părere ceilalți. Și iată o altă inițiativă cu care pornesc în campanie brigăzile.

Toate acestea, firește, măresc capacitatea de lucru a tractoarelor; tractoarele deci vor lucra mai mult și mai bine pământul, și iată-ne ajunși la „Totul pentru belșug!”.

★

S-ar părea că nici n-am vorbit pînă acum despre primăvară. Dar tocmai aceasta este primăvara tractoriștilor. Și, dacă vreți să știți, vă spun că și tractoriștii poartă primăvara un ghiocel la butonieră...

MIHAI CARANFIL

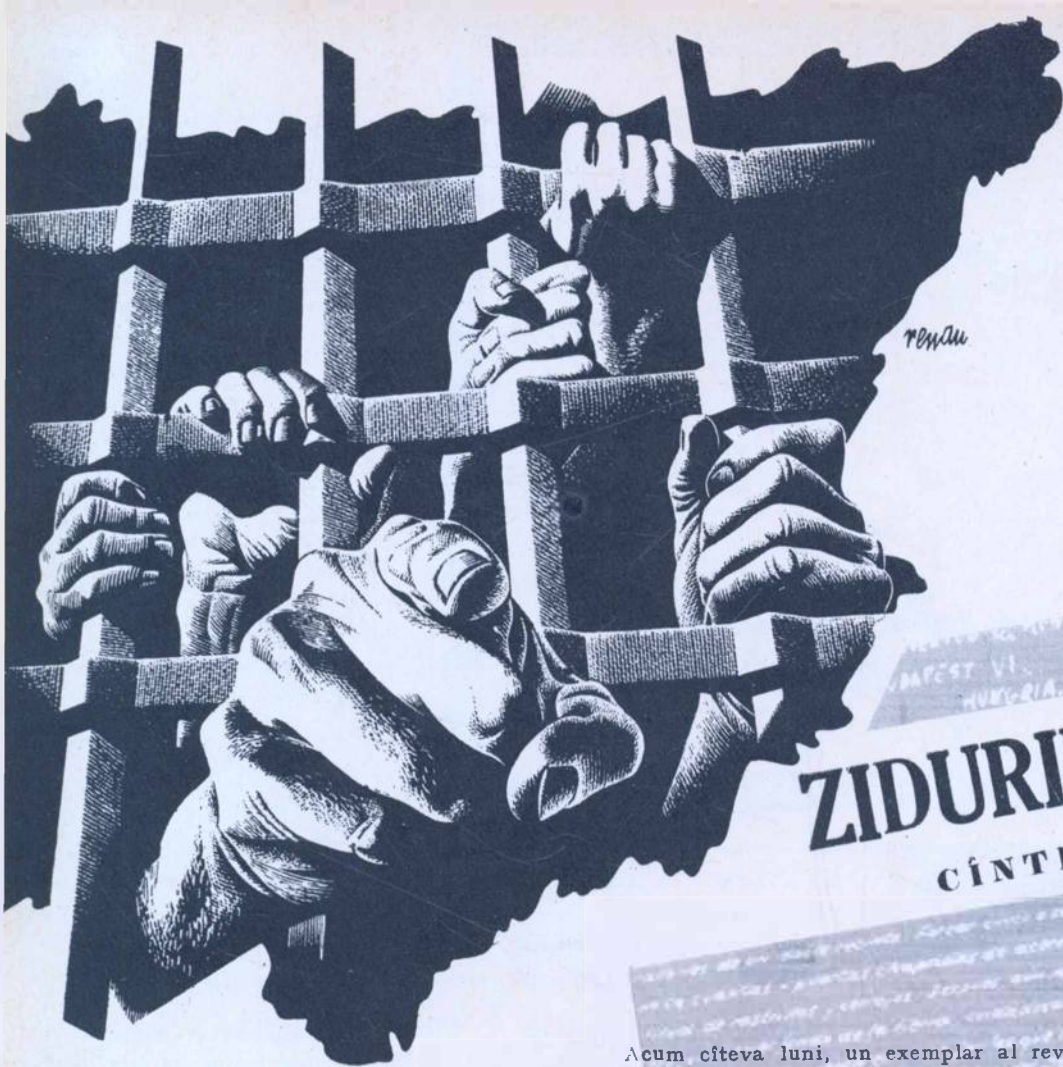
① Am început reportajul printr-o discuție cu strungarul Ion Budur, secretarul comitetului U.T.M. El mi-a povestit multe din faptele prezentate aici.

② Așa s-a pus la cale obținerea zecilor de vagoane de cereale în plus în discuția dintre colectivii și mecanizatorii din brigada lui Șuțeanu.

③ ... Și de acum putem porni cu tractorul în brazdă!

④ A pornit spre câmp și ultima brigadă

ZIDURILE FRANCHISTE CÎNTECUL UNUI POET-DEȚINUT

Unii dintre noi nici nu se născuseră, iar alții erau încă niște copii când porțile închisorilor se închideau în urma multor tineri patrioți spanioli. De douăzeci de ani ei se află în temniță, ca într-un mormînt. De curînd ne-a parvenit această scrisoare adresată de un deținut antifranhist „Tineretului lumii“, scrisoare al cărei facsimil se află reprodus pe aceste pagini și care, pentru a ajunge pînă la noi, a trebuit să treacă prin atîtea primejdii, prin uși ferecate de închisoare și peste interdicții. Dar nu există fortăreață peste zidurile căreia libertatea să nu poată trece...

Dragi prieteni,

Deținuții politici spanioli sînt ființe sortite să piară în fundul celulelor. A pătrunde dincolo de pădurea de gardieni, de sîrme ghimpate și de grilajuri care îi înconjoară este aproape cu neputință. Ar trebui străbătute numeroasele ziduri ce înconjură închisoarea, forțate cinci sau șase — sau nu mai știu cîte — porți ferecate și nenumărate gratii și zăvoare. Sub pămînt, supravegheați îndeaproape, ei trăiesc și mor în cuști denumite galerii sau în mormintele numerotate ale șirului de celule. Atunci cînd pentru cîteva momente sînt azvîrliți în curte, ei pot privi ca din fundul unui șanț adînc un petic de cer, a cărui limpezime o sorb cu neșaf.

Ar trebui puteri aproape miraculoase pentru a ajunge la ei. Totuși, luptătorii pentru libertate și-au croit drumuri surprinzătoare și au folosit cu măiestrie resorturi aparent inexplicabile. Acești captivi nu se mai simt astăzi singuri. Din întuneric, ei vă strîng mîinile, vă aud glasurile, și căldura solidarității voastre ajunge la ei pe căi neștiute.

Acum cîteva luni, un exemplar al revistei „Tineretul lumii“ a reușit să treacă peste toate obstacolele și, ca un mic conspirator, a ajuns în mîinile mele. Era numărul 8/1959 și am fost surprins găsind în paginile lui două din poemele mele. (Este vorba despre ediția spaniolă a revistei noastre — nota redacției romîne). Dublă și emoționantă veste: umilul meu cuvînt, care căuta o spărtură cit de mică în zid pentru a ieși în lume, ajunsese pînă la voi; și apoi această întîmplare neașteptată îmi readucea în mîna versurile mele tipărite și amplificate de căldura vie a fraternității umane. Nu există nimic mai adînc și mai emoționant în viață decît limbajul solidarității! Din toată inima, atît personal cît și în numele tovarășilor mei, vă mulțumesc pentru că ați făcut să se ridice strigătul nostru de la această tribună a tineretului mondial.

În închisorile spaniole zac sute de ființe umane îngropate de vii pentru că au apărut dreptul la viață și la gîndire. Cea mai mare parte dintre noi am fost închiși pe cînd eram în zorii tinereții, și acum capetele noastre încărunțesc, după 16—20 ani de temniță. Mi-am lăsat în închisorile spaniole întreaga tinerețe și jumătate din viață. Nu vă puteți închipui prin cîte am trecut în acest rîstimp.

De cînd am fost condamnat la moarte (am fost de două ori condamnat la pedeapsa capitală) mi-am luat adio de la mii de tineri care, cu cuvîntul „Libertate!“ pe buze, au fost tîrîți la zidurile de execuție. Simt și acum căldura ultimelor strîngerii de mîna și am încă în urechi ecoul cîntecelor lor mîndre.

De mulți ani, și îndeosebi în ultimul timp, sînt alături de noi, (tinerii de ieri!) numeroși tineri care astăzi luptă pentru această pace creatoare, pentru acest spirit de înțelegere națională, împotriva politicii de Cain duse de către dictatură. În curțile fără soare ale închisorilor se întîlnesc astăzi, purtînd adînc întipă-

rite în suflet aceeași durere și aceeași dorințe, două generații: tinerii care au apărut republica și această nouă generație, care — azi, ca și ieri — luptă pentru dreptul tineretului la viață, la dragoste și la fericire.

Puteți fi mîndri de acești tineri ai țării mele, care, în condițiile cele mai potrivnice, se trezesc la viață, în Spania, avînd în mîini drapelul libertății. Dictatura generalului Franco, deși a revărsat valuri întregi de cerneală în acest scop, nu a reușit să infiltreze în conștiința tinerei generații ideea urii și a războiului. Sînt convins că revista dv., difuzată așa cum se

cuvine printre tinerii și tinerele din Spania, contribuie la dezvoltarea dragostei de libertate și arată sufletelor lor însetate umanismul păcii și democrației. Aș putea să citez cazul interesant al unor tineri care, cu ajutorul revistei „Tineretul lumii“, au trecut de la un sentiment de sănătoasă exaltare romantică pentru idealurile noastre la un stadiu superior, la convingerile ferme și conștiente. Știți, cred, că tinerii care trăiesc sub regimuri de teroare au o gamă de valori emoționale foarte deosebite: o licărire de lumină în mijlocul beznei îi umple de bucurie, le inflăcărează inimile și apoi îi îndeamnă să aibă o atitudine conștientă, mai organizată și hotărîtoare.

Și pe mine personal, ca veteran al luptei de tineret antifasciste, ca om ce nu și-a trăit tinerețea, ca veșnic îndrăgostit de nobila noastră cauză, „Tineretul lumii“ m-a emoționat profund. Revista ne-a adus între aceste ziduri nu numai emoția și amintirea, dar și ceva mai important: certitudinea faptului că nu sîntem singuri, că din oricare loc de pe pămînt unde se află o ființă omenească, o mîna se întinde către noi.

Acum termin, prieteni. E ora două dimineața; voi dormi și voi visa — dacă voi putea — că trăiesc.

Tuturor vă trimitem salutul nostru. Primiți și o îmbrățișare viguroasă din partea acestui „deținut veșnic“, care vrea să trăiască și care trăiește prin voi.

MARCOS ANA

ELEGIE ÎN MEMORIA LUI LUCIANO PARRONDO

(cu care am fost arestat în 1939, mort din cauza franchismului, în închisoare, în 1958)

Parrondo, prietenul meu, te-am văzut acum 20 de ani și mi te țin minte cîntînd în iureșul morții.

Eram două fărîmi cu suflet cristalin, crescînd pe întînderile spațiului.

Zidurile nu ne opreau:

inima ta și a mea alergau către mare, răzbătînd la margini de hățîș.

D. EISENHOWER

H. MACMILLAN

CH. DE GAULLE

ARMAREA

PORTANTĂ PROBLEMĂ A ZILELOR NOASTRE

pentru oamenii din porturi, în loc de pîine, banane și fructe, eterna mîncare proastă a sclavilor: orez, morcovi și pește sărat“. El uita să caute cauzele răului în urmările unei vieți subjugate profiturilor unei jumătăți de duzină de monopoluri, proprietari ai unor mari întinderi de teren și concesionari absoluți ai produselor de import. Mai mult de 60% din produsele alimentare importate provin din Statele Unite, ceea ce înseamnă, între altele, o aprovizionare foarte neregulată.

Cele 3.435 de mile pătrate din Porto Rico au fost transformate de imperialism într-o bază militară. Campo Tortuguero, Sabana Saca, Campamento Losey, Fuerte Buchanan etc. sînt denumiri care amintesc portoricănilor adevărata amploare a politicii imperialiste. Și motivele pentru asemenea amintiri nu le lipsesc de loc. 22 martie 1937, data masacrului din Ponce, este o zi de neuitat.

În această zi, detașamentele poliției au deschis focul asupra unei manifestații politice la care participau numeroși tineri. Atacul

sîngeros a decimat rîndurile a două organizații naționale, „Cadeții libertății“ și „Fetele republicii“. Imperialiștii au vrut să dea o lecție, și guvernatorul de atunci, generalul nord-american Blanton Winship, a făcut elogiul masacrului tinerilor patrioți fără apărare. Represiunea polițistă feroce este o dovadă în plus a „civilizației“ imperialiste...

La 30 octombrie 1930, guvernul S.U.A. a trimis trupe pentru a distruge mișcarea națională. Această acțiune s-a soldat cu numeroși morți și mii de arestări. Astăzi, zeci de patrioți plătesc cu pedepse grele împotriva lor față de ocupația S.U.A.; Blanca Canales, Heriberto Mariu, Juan Jaco, Hernandez, Octavio Ramoa, Oscar Collazo, Rafael Molina și mulți alții au fost condamnați pe viață. Albizu Campos e condamnat la 79 de ani de închisoare și Lolita Lebrou la 75 de ani.

Cînd Partidul poporului democratic, la cererea guvernatorului insulei, a propus un plebiscit pentru a se hotărî forma de organizare politică a insulei între subjugarea colo-

nială — stat liber asociat — sau absorbirea definitivă de către S.U.A. — stat federativ —, soția lui Albizu Campos a răspuns:

— Statele Unite ne pun următoarea întrebare: „Vrei să te mînci sau să te înghit?“.

Dar și în Porto Rico începe agonia călăului. Voința poporului se manifestă din ce în ce mai mult și, în ciuda intimidărilor polițienești, a șantajului diplomatic, mișcarea pentru independență se întărește în întreaga insulă, sprijinindu-se pe solidaritatea între toate popoarele latino-americane. Gestul eroic al Lolitei Lebrou, care în 1954 s-a ridicat împotriva Congresului nord-american, s-a transformat în acțiune de masă. La Ponce, un congres format din 132 de delegați a creat „Mișcarea pentru independență din Porto Rico“, a cărei acțiune eficace a început să dea roade. În zilele noastre, lupta antiimperialistă în America Latină a crescut considerabil.

Nu există nici o îndoială: Albizu Campos va vedea într-o zi deschizîndu-se porțile închisorii.

Se citește ordinul de demobilizare

REPORTAJ DIN BELORUSIA

Soldații unei divizii sovietice demobilizate ne declară:

„NE SCHIMBĂM SPECIALITATEA”

Fiecare nume de oraș și fiecare nume de sat prin care trecem răsună ca un ecou în memoria noastră. Cu prilejul ultimului război mondial, în anii sumbri, când linia frontului trecea prin această cîmpie, lumea întreagă aștepta cu nerăbdare comunicatele ce menționau asemenea nume. De ceea ce anunțau aceste comunicate depindeau soarta și viața multor oameni.

Pămîntul Belorusiei, udat de sînge și sfirtecat de obuze timp îndelungat, se odihnește acum sub zăpadă, iar ca o fîgăduială de pace pentru el a început acest reportaj.

Trenul ne purta spre aceia care, înainte de a interveni un acord asupra dezarmării între marile puteri, înainte chiar de a-și îndeplini stagiul militar, își vor depune uniforme la magazie.

Cîteva ore mai tîrziu eram oaspeții unei divizii blindate din Belorusia care, conform ordinului Înaltului Comandament Sovietic, va fi dizolvată, iar ofițerii și soldații demobilizați, pentru a se aplica

astfel legea Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la reducerea unei treimi din forțele armate sovietice.

Nu e rău pentru lucrările cîmpului

Un soldat iese din cazarmă fără manta, cu toate că suflă un vînt rece.

— Drankin, se prezintă el, Aleksandr Drankin. Sînt originar din provincia Saratov, din satul Rosleavka. Am fost încorporat în toamnă.

— Cum ați primit vestea reducerii efectivelor militare?

— Eram toți în sala clubului, ascultam radioul. Desigur, nu puteam dintr-o dată să prevedem cine va fi sau nu demobilizat, dar ne-am gîndit că, dacă a treia parte dintre băieții din Rosleavka s-ar întoarce în sat, n-ar fi rău pentru muncile agricole de primăvară. Am doi frați acasă, și ei mi-au scris că recolta se anunță bună. Or, cum la noi se spune că o bucurie nu vine singură... iată că ni se anunță că unitatea noastră va fi demobilizată. Un soldat este un soldat. El ascultă de ordin. Dar cred că ordinul de a părăsi mitraliera va fi pentru mine ca o invitație la sîrbătoare.

— Ce veți face după reîntoarcerea în sat?

CIFRE

Din 1955 pînă în 1958, țările membre ale Tratatului de la Varșovia au redus forțele lor armate cu 2.596.000 de oameni, din care Uniunea Sovietică 2.140.000. Armatele și creditele pentru nevoile militare au fost reduse proporțional. Ziarul polonez „Trybuna Ludu” a publicat datele pe care le reproducem mai jos și care demonstrează cum a fost realizată reducerea forțelor armate în țările europene de democrație populară pe ani.

Am dori să publicăm date asemănătoare despre reducerile forțelor armate ale țărilor din N.A.T.O.

ANUL	R. P. Polonă	R. P. Romînă
1955	47.000	40.000
1956	50.000	20.000
1957	44.000	
1958	20.000	55.000
TOTAL OAMENI	161.000	115.000

— Vedeți, eu am propriile mele planuri. N-am intenția să rămân la Rosleavka. Mi-am făcut studiile secundare și aș vrea să intru la facultatea de istorie a Universității din Moscova. Sper să pot face acest lucru. Credeți că va fi posibil?

— Desigur... Mai ales luând în considerație ultimele decrete asupra avantajelor ce se oferă celor demobilizați pentru continuarea studiilor. Dar pentru ce preferați istoria?

— Cred că istoria omenirii este prețioasă pentru fiecare om. În sfârșit, sper să studiez și să predau istoria într-o perioadă în care, conflictele armate fiind eliminate, aș putea cita propriul nostru exemplu pentru a demonstra ororile războiului.

Aceeși profesie... sau aproape aceeași

Îi mulțumim lui Aleksandr pentru răspunsurile sale și începem să stăm de vorbă cu un alt soldat din aceeași divizie: Serghei Belski, originar din regiunea Stavropol.

— Ce veți face după demobilizare?

— E ciudat, dacă vreți, dar închipuiți-vă că voi lucra în aceeași profesie și în sovhozul meu. Aici sînt conducător al unei mașini de transport blindate, iar pentru mine nu înseamnă nimic să schimb roțile cu șenilele tractorului. Aici, anul trecut, în primăvară, am apărat trei sate de inundații și toamna am lucrat pe timp pentru a-i ajuta pe cei din sovhoz să adune bogata recoltă de cartofi. Pe scurt, la mine acasă fac același lucru.

— Serviciul militar deci nu vă era greu?

— Cum să vă spun... pe de o parte aveți dreptate, dar în același timp se știe... că tot ceea ce se vede, tot ce vedeți în jurul dv. este necesar, cel puțin așa a fost pînă acum. Din fericire, însăși ideea războiului lovește azi bunul-simț. Atunci? Singura ieșire: dezarmarea. Dar există cercuri care nu se împacă cu această idee și se tem că pierd ceea ce au furat diferitelor popoare. Iată contradicția. Dar trebuie ca binele să triumfe. În acest fel înțeleg eu hotărîrea guvernului nostru de a demobiliza o treime din armată. Iată răspunsul meu. Eventual, pentru a fi mai clar, v-aș spune că nu cunosc nici un soldat care să nu vrea să se întoarcă acasă. Pe de altă parte, nu cunosc nici un soldat care să accepte să-și abandoneze bunurile sale, viața sa cotropitorilor, căci fiecare soldat este și un om, un colhoznic, un muncitor sau un funcționar. Ne întoarcem bucușori acasă. Iată ce voiam să vă spun despre viața sub arme.

— Sînteți căsătorit?

— Nu.

— Nu vreți să mergeți să lucrați pe pămînturile virgine?

— Eu nu... Vărul meu este tractorist și s-a dus în regiunile virgine, nu departe de Kustanoi. Mă invită adeseori să merg să muncesc în această regiune, dar doresc să mă întorc acasă. Știți: amintirile tinereții, inima...

Discuție strafegică cu comandantul

Am discutat de asemenea îndelung cu comandantul companiei unde serveau cei doi soldați cu care am stat de vorbă.

— Știți, ne mărturisea el, băieții au dreptate cînd spun că întreaga cazarmă este fericită că a aflat vestea despre demobilizare.

— Există în unitatea dv. soldați care n-au o profesie?

— Da, există, desigur, dar trebuie să ne gîndim că toți sînt foarte tineri. Unii dintre ei aveau o calificare înainte de a veni aici, alții au învățat-o chiar în armată. Așa sînt, de exemplu, mecanicii și șoferii. Trebuie să vă spun că chiar cei care n-au avut o calificare au învățat aci multe lucruri care le-au lărgit considerabil orizontul lor de cunoștințe și, din acest punct de vedere, n-au pierdut timpul. În orice caz nu este o problemă pentru ei. Marea majoritate vor să studieze.

— Dv. personal cum considerați demobilizarea? De cît timp sînteți în armată?

— Pentru mine problema se pune în mod diferit. Sînt în armată din 1941. Am luat parte la război. Mulți ani din viața i-am petrecut în uniformă.

Ce cred despre demobilizare? Am doi băieți, unul în clasa a X-a și altul la școala de muzică. Răspunsul: trebuie să se înfăptuiască dezarmarea, trebuie să impunem dezarmarea. Chiar O.N.U., chiar conducătorii de state sînt de acord în principiu asupra acestui lucru. Cum să se facă? Trebuie să începem cu ceva. Noi am făcut începutul, și de aceea eu sînt mîndru. Această hotărîre are urmări care eu greș pot fi subapreciate.

La ce servesc armele? Fiecare spune că trebuie să se apere. Bine. Noi dezarmăm, trimitem acasă un milion două sute de mii de soldați. Cealaltă armă, arma nucleară, nu poate sluji la nimic fără infanterie. Să ne imaginăm, așa cum ne acuză adversarii noștri, că noi sîntem agresorii. Un agresor poate lansa o bombă, dar el trebuie să ocupe și teren. Cine ar ocupa acest teren dacă nu infanteria? Or, noi reducem infanteria noastră cu o treime. Pentru ce interlocoții noștri păstrează infanteria lor? Pentru a se apăra împotriva cui? Împotriva unui „dușman” care dezarmează. Dar pentru a convinge oamenii trebuie cel puțin să respecti cît de cît logica...

Comandantul iese la pensie

Ofițerul se oprește un timp, apoi continuă:

— Dezarmarea ne bucură, căci economia noastră va cîștiga. Calculați și dv.: se știe că pentru a întreține un soldat muncesc patru oameni. Luați un creion și veți vedea că economia noastră va primi un număr de cîteva milioane de oameni. Societatea noastră va cîștiga mult.

— Dv. ce veți deveni?

— Este greu de spus de pe acum. Starea sănătății mele, consecința a războiului, și stagiul meu în armată îmi permit să mă retrag cu o pensie rezonabilă. Poate la început voi profita de pensie: după aceea voi munci. Și eu îmi voi schimba specialitatea. Cred că nu va fi prea greu, căci practic eu destul succes motociclismul. În sfârșit, viața va hotărî viitorul meu. Spuneți cititorilor „Tineretului lumii” că la noi demobilizarea se face în mod conștient și că ne schimbăm cu bucurie specialitatea.

F. MIHAILOV

„Ne schimbăm specialitatea”. Plecăm acasă!

ELOCVENTE

R. ehoslovacă	R.P. Bulgaria	R. P. Ungară	R.D.G.	R.P. Albania
34.000	18.000	20.000		9.000
10.000		15.000	30.000	
20.000	23.000			1.000
64.000	41.000	35.000	30.000	10.000

O RACHETĂ CU ÎNCĂRCĂTURĂ ATOMICĂ
COSTĂ CÎT GREUTATEA EI ÎN PLATINĂ

Racheta americană „Polaris”, care poate transporta o încărcătură atomică pe o distanță de 2.800 km, cântărește 13 tone. Fabricarea fiecărei rachete noi costă mai mult de 11 miliarde de franci francezi. Dar trebuie să adăugăm amortizarea cheltuielilor de studii și de producere a prototipului, care se ridică la 2.300 de miliarde în total. Prețul unui kilogram este apropiat deci de cel al platinei, adică 1.200.000 de franci.

UN AVION DE BOMBARDAMENT ATOMIC
COSTĂ CÎT GREUTATEA LUI ÎN AUR

Eisenhower a recunoscut el însuși: bombardierul american B-58, de exemplu, cântărește 47.000 de livre și costă 27 milioane de dolari. Aceasta înseamnă că un kilogram din acest aparat valorează 563.000 de franci, în timp ce un kilogram de aur valorează 561.000 de franci.

160 DE MILIOANE PE SECUNDĂ

Cele 88 de state ale lumii cheltuiesc în fiecare zi cca. 14.000 miliarde de franci francezi pentru cheltuieli militare, adică 160 de milioane pe secundă.

Suma cheltuită într-un an (100 miliarde de dolari) în scopuri militare ar putea da posibilitatea să se procure grâu în mod gratuit pentru întreaga populație a globului pe timp de un an, să se construiască locuințe noi pentru 9 sau 10 milioane de familii, să se construiască 25.000 de spitale, cu 4 milioane de paturi în total, sau să se construiască 50.000 de școli.

UN VENIT ANUAL ÎNGHIȚIT

Cheltuielile militare ale țărilor N.A.T.O., în 10 ani (1949—1959) se ridică la 493 miliarde de dolari, adică mai mult decât venitul anual al S.U.A. în 1957.

În anul 1959, cheltuielile lor militare s-au triplat în raport cu anul 1949, atingând cifra de 60 miliarde de dolari, adică mai mult decât venitul național al Angliei. Această sumă ar permite să fie hrăniți, îmbrăcați, încălțați 52 milioane de oameni timp de 15 luni și să li se acopere toate celelalte cheltuieli zilnice.

DEZARMAREA VA AJUTA CONSIDERABIL ȚĂRILE SLAB DEZVOLTATE

de S. MAJUMDER
(India)

Lupta popoarelor pentru pace a dat un prim rezultat: conferința la nivel înalt, întâlnirea celor „patru mari”, a fost fixată pentru 16 mai. Dezarmarea a devenit subiectul cel mai actual și revendicarea cea mai urgentă a zilelor noastre.

Care este semnificația dezarmării pentru noi, popoarele și tineretul din țările mai slab dezvoltate în raport cu gradul de evoluție economică și tehnică a Europei și a Americii de Nord? Sîntem clasificați printre statele slab dezvoltate, și termenul este exact în ceea ce privește nivelul tehnic și economic. Avem o bogată civilizație, care are rădăcini în trecutul îndepărtat, atît în Asia cît și în Africa. Popoarele noastre sînt talentate și harnice. Totuși ele sînt în stadiul muncii cu brațele, în timp ce alte popoare pătrund deja în era atomică.

Fiecare dintre aceste popoare, dacă și-ar fi luat soarta în mîinile sale, ar fi secăt mlaștinile, ar fi desțelenit terenurile și și-ar fi creat un mod de viață care să corespundă cel mai bine tradițiilor și gîndirii sale. Aceasta cere eforturi enorme, care nu pot fi desfășurate decît în libertate. Or, timp de secole, imperialismul a negat aceste drepturi fundamentale și continuă să le nege în Algeria, Kenya, Nyassaland, Congo și în alte teritorii africane. De altfel, aceste metode brutale și nemascate au căzut în desuetudine mai ales în țările care și-au cucerit deja independența cu prețul unor lupte de lungă durată. Și totuși aceste țări, deși independente, rămîn în urmă din punct de vedere economic. Moștenirea lăsată de exploatarea seculară a imperialismului mai

persistă încă. Imperialiștii din zilele noastre profită de această slăbiciune pentru a impune acestor țări o nouă dependență economică mascată sub titlul de „ajutor umanitar”.

Puterile imperialiste folosesc forțele lor armate pentru a păstra coloniile pe care le mai posedă încă. Și dacă această metodă eșuează, cum trebuie să eșueze pretutindeni, se recurge la aservirea economică. Imperialismul seamănă neîncredere și discordie, creează o psihologie de război pretutindeni și, sub lozincă, „patriotică” în aparență, de „salvare a lumii libere”, pregătește în realitate un nou război mondial. La adăpostul acestei cortine de fum, el își întărește armatele, dintre care o parte importantă staționează în țările coloniale pentru a continua să țină în sclavie popoarele, încheie pacte, ca S.E.A.T.O., C.E.N.T.O. și N.A.T.O., și întreprinde tot felul de pregătiri în vederea unui nou război.

Dezarmarea și imperialismul

Cineva ar putea obiecta: pentru ce se face atîta zgomot în jurul imperialismului și uneltirilor lui cînd autorul ne-a promis să ne vorbească despre dezarmare și efectele dezarmării asupra țărilor slab dezvoltate? Iată răspunsul: cele două probleme nu pot fi separate și n-au putut fi niciodată separate, după cum ne arată experiența noastră. Astăzi acest lucru este adevărat mai mult ca oricînd, tocmai pentru că noi avem mult de cîștigat, iar imperialismul are mult de pierdut

prin dezarmarea internațională totală.

Dezarmarea totală ar garanta această pace, de care întreaga omenire are atîta nevoie. Un viitor război va fi un război total și, în ceea ce ne privește, este mai probabil că vom fi implicați în acest război decît că vom putea rămîne în afara lui.

Noi toți, cetățeni din țările care recent și-au cucerit independența, trebuie să prevedem sarcini uriașe: să facem să dispară sărăcia, starea înapoiată în țările noastre și să ajungem țările înaintate într-o perioadă de timp cît se poate de scurtă. Țările noastre au toate, fiecare în felul ei, de realizat proiecte în legătură cu progresul economic și cultural. Un atac militar neprevăzut care ar provoca un război ar face, desigur, să eșueze toate proiectele noastre.

Dezarmarea totală înseamnă abolirea tuturor forțelor armate. Forța armată este metoda de presiune cea mai importantă a imperialismului pentru a-și păstra coloniile. Dar această tentativă este sortită eșecului, în timp ce lupta popoarelor este sortită victoriei. Întreaga istorie a omenirii demonstrează acest lucru. Dispariția forțelor armate ar ușura lupta Algeriei, Kenyei și celorlalte state africane pentru independență.

Logica lucrurilor

Pactele militare, cum sînt S.E.A.T.O. și C.E.N.T.O., reprezintă aspecte ale isteriei războinice. Victimele lor sînt popoarele Asiei. Aceste pacte prevăd ajutor militar în primul rînd. Bugetele cresc, majoritatea fiind înghițite de cheltuielile militare, în dauna investițiilor mult mai

Trei sute cincizeci de milioane de familii sînt ocupate în agricultură; două sute cincizeci de milioane folosesc încă toporul și seceră în locul mașinilor moderne în agricultură. O parte minimă din sumele cheltuite pentru înarmări ar putea schimba în mod profund această situație rea

necesare pentru economia națională. Urmează o dependență totală a economiei naționale de țara care a acordat ajutorul militar. Democrația dispăre în interiorul țărilor, fiind înlocuită cu guverne servile. Aceasta este logica lucrurilor. Țările vecine, amenințate de acest proces, se văd obligate să crească în mod egal bugetele lor militare pentru a putea să-și apere suveranitatea în mod eficace.

Totalul cheltuielilor militare din țările slab dezvoltate se ridică acum la circa 4.000 milioane de dolari pe an, ceea ce reprezintă de la 2% pînă la 8% din venitul național al țărilor respective.

Aceasta înseamnă că dezarmarea totală ar face posibil ca proporția acumulării în țările asiatică să crească de la 50% la 100%. Dezarmarea universală și totală ar permite țărilor slab dezvoltate să tragă foloase din realizările economice ale marilor puteri. După aprecierile experților Organizației Națiunilor Unite, țările slab dezvoltate ar avea nevoie de investiții cu o valoare totală de 14.000 milioane de dolari pe an pentru a depăși înapoierea lor economică. Aceasta în raport cu puterile occidentale industriale. Cheltuielile pentru înarmări în lumea întreagă se cifrează, în prezent la 100 miliarde de dolari anual. O fracțiune

din sumele care ar rezulta prin desființarea cheltuielilor militare ale marilor puteri ar fi suficientă pentru a inaugura o epocă nouă în evoluția economică a Asiei, Africii și Americii Latine.

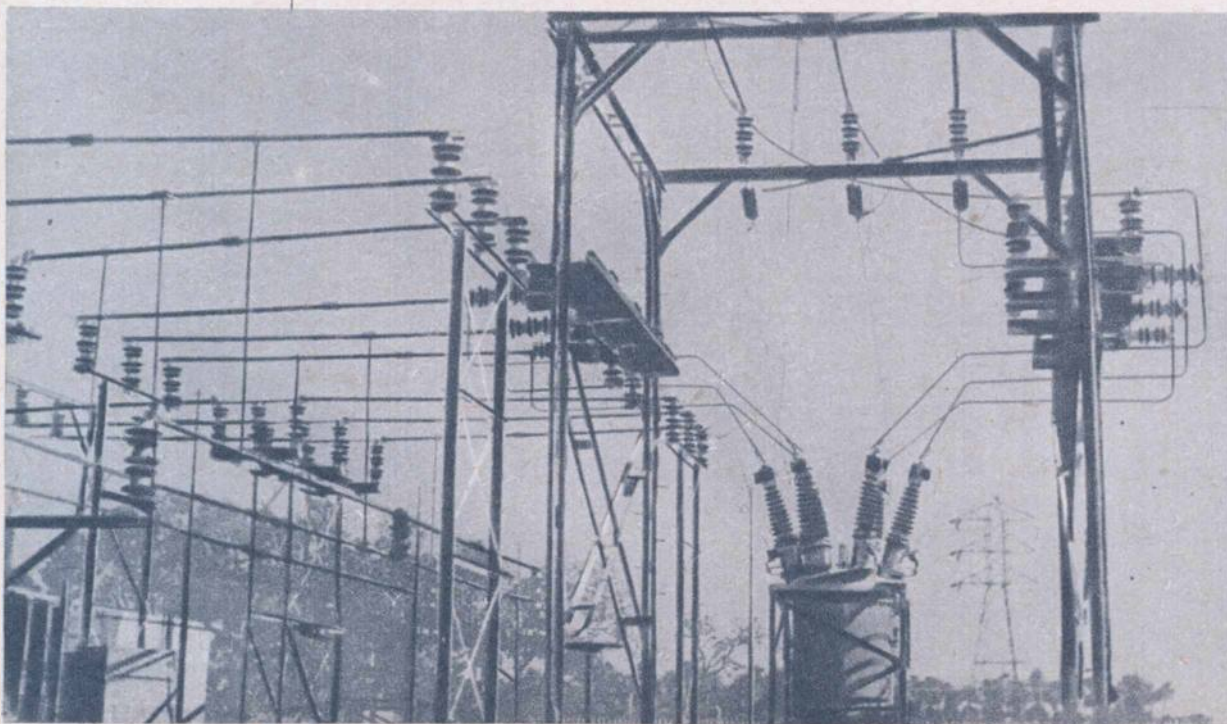
Nikita Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, a insistat asupra perspectivelor dezarmării cu prilejul cuvîntării rostite la Adunarea Generală a O.N.U., în care a propus dezarmarea universală. Rezoluția acceptată de O.N.U. a subliniat, de asemenea, că dezarmarea constituie problema cea mai importantă a întregii omeniri.

Avantajele general recunoscute ale dezarmării totale și universale vor putea oare ele singure să înlesnească realizarea acestei măsuri? Nu, nu va fi chiar atît de ușor. Este adevărat că pentru noi dezarmarea este avantajoasă și trebuie să luptăm pentru ea. Dezarmarea este însă în detrimentul imperialismului, al ațîșătorilor la război, care se opun în mod sălbatic dezarmării. Numai ideea dezarmării creează o situație care se schimbă repede în detrimentul uneltirilor imperialiste.

Dacă examinăm îndeaproape orice pact militar, ca S.E.A.T.O., C.E.N.T.O. și N.A.T.O., vom descoperi ușor că forța reală care se ascunde în spatele lor sînt Statele Unite. Și, dacă considerăm că numai cele 100 de mari trusturi monopoliste din Statele Unite înghit cîteva zeci de miliarde de dolari de profituri anuale din comenzi militare, vom înțelege că este puțin probabil că ele vor ceda terenul fără rezistență.

Numai lupta popoarelor din lumea întreagă va trebui să ducă la dezarmare.

Cu banii care se cheltuiesc pentru un singur bombardier în S.U.A. s-ar putea construi două centrale electrice, fiecare cu o capacitate suficientă pentru un oraș de 60.000 de locuitori. Fotografia noastră: centrala electrică din Suradt (Bombay)

tineretul trebuie să fie interesat în primul rând. În caz de război, tineretul ar fi cel mai mult sacrificat. Tinerii, ei înșiși, trebuie să caute în fiecare țară formele de luptă pentru dezarmare. Tinerii cei mai conștienți, fără a cruța nici un sacrificiu, trebuie să-i facă să înțeleagă pe ceilalți tineri că orice sacrificiu pentru dezarmare este neînsemnat în comparație cu sacrificiile pe care ar trebui să le facă în caz de război.

Dacă sacrificiile și consecințele unui război cu arme clasice ar fi îngrozitoare pentru tineret, ele ar fi monstruoase în cazul unui război atomic. Dar, atît în primul caz, cît și în al doilea, tineretul ar trebui să fie totdeauna cel mai sacrificat.“

PENTRU A ASIGURA VIITORUL TINERILOR

Lucien Mancaraqlia, senator, secretar al „Mișcării italiene pentru pace”, ne exprimă în primul rînd părerea sa asupra posibilităților de dezarmare :

„După părerea mea, așa cum propunerile diferite pentru dezarmare, făcute în timp din mai multe părți, și-au găsit o formulare

PERSONALITAȚI
DIN LUMEA ÎNTREGĂ
NE DECLARĂ :

„SE RIDICĂ
NOI FORȚE
ALE
TINERETULUI“

concretă în propunerile făcute la O.N.U. de președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și dezarmarea nu va fi posibilă decît urmînd exemplul pe care Sovietul Suprem al U.R.S.S. l-a dat demobilizînd o treime din forțele sale armate, adică dovedind propria sa bunăvoință. Cei care nu ignorează existența forțelor care se opun dezarmării și activitatea susținătorilor «războiului rece» prevăd posibilitatea dezarmării în intervenția conștientă a maselor populare interesate.“

Vorbînd apoi despre rolul tineretului în această acțiune, d-l Mancaraqlia ne-a spus:

„Contribuția pe care tineretul și organizațiile sale pot s-o aducă la realizarea dezarmării este imensă. Nu numai pentru că tinerii pot să fie un punct avansat în lupta maselor, necesar pentru a se obține succesul, ci pentru că tinerii sînt profund interesați în soluționarea unei probleme de care depinde întreaga rezolvare a revendicărilor lor economice, sociale și culturale.

Organizațiile democratice de tineret vor desfășura împreună cu «Mișcarea italiană pentru pace» o campanie de masă pentru reducerea serviciului militar în Italia, pentru ca fondurile astfel risipite să poată fi destinate asigurării muncii și viitorului tinerilor.“

ÎN APRILIE, ÎN BELGIA

Doamna Rosie Holender, secretară națională a Uniunii belgiene pentru apărarea păcii, are o mare încredere în acțiunea popoarelor pentru pace. În Belgia, patruzeci de organizații, de convingeri și tendințe politice diferite, s-au unit împotriva renașterii fascismului. Tineretul acționează și el:

„La 10 aprilie — precizează doamna Holender — grupe de tineri au chemat tineretul la un marș antiatomic care va pleca din centrul Molke, unde se găsește un reactor atomic. Desigur, tinerii nu vor manifesta împotriva acestui centru. Este vorba de un loc simbolic.

În Belgia, noi acționăm pentru reducerea bugetului de război și împotriva militarismului german.

În timpul conferinței la nivel înalt, vom trimite delegați la Paris.“

O ÎNȚILNIRE DE TINERET LA NIVEL ÎNALT

Doamna Esther Brinch, din partea Partidului radical din Danemarca, fostă președintă a comitetului femeilor, ne-a spus părerea sa:

„Nu văd altă posibilitate pentru existența viitoare a omenirii decît calea dezarmării. Numai această măsură poate evita cel de-al treilea război mondial.

Noi, cei din Danemarca, fiind vecini cu R.F.G., simțim foarte bine că Germania federală a devenit un mare pericol. Am prevăzut acest lucru în 1954, cînd s-a permis reînarmarea germană și cînd s-a permis intrarea R.F.G. în N.A.T.O. Calea înarmării este calea războiului.

În bunăvoință există o mare forță morală. Îmi amintesc de perioada în care orice acord părea imposibil; U.R.S.S. a oprit atunci unilateral experiențele nucleare. Deși acordul nu a fost încheiat, această atitudine a făcut ca pe o perioadă de timp să nu explodeze nici o bombă H.

Din acest punct de vedere, consider ca foarte importantă ultima hotărîre a U.R.S.S. de a reduce armata cu o treime. Cred că exemplul ei este cel mai convingător argument.

Avem experiența a două războaie mondiale. Cred că este necesară o concepție cu totul nouă asupra lucrurilor.

Tineretul trebuie să fie mai bine informat asupra atrocităților războaielor. În cursul ultimului război mondial, 53 milioane de oameni au fost uciși. Dintre aceștia, 6 milioane au fost uciși de naziști în afara acțiunilor de război. În cursul a cinci ani de război au fost ucise deci 20.000 de persoane nevinovate pe săptămînă.

Acesta este războiul.

Și ne putem imagina cîte ființe nevinovate ar ucide războiul nuclear.

Armele pregătesc crima. Trebuie să fim convingși și de acum trebuie să acționăm, să ne ridicăm glasul, trebuie să organizăm demonstrații, să trimitem cereri.

Pentru a acționa, trebuie să avem curaj. Și cine poate avea curaj dacă nu tineretul? Tineretul în primul rînd ar trebui să joace un rol activ în rezolvarea problemelor dezarmării.

Vreau, în sfîrșit, să atrag atenția tinerilor asupra faptului că conducătorii marilor puteri se întîlnesc și discută probleme de actualitate. Tinerii pot și trebuie să se întîlnească cu diferite prilejuri, de la călătorii turistice, festivaluri pînă la întîlniri de tineret la nivel înalt, ale conducătorilor organizațiilor. Tinerii pot fi atrași la manifestări puternice prin care să-și exprime voința lor de a trăi în pace și prietenie.“

Enrique Lister acordă un interviu redactorului nostru Bayardo

Tineretul participă activ, alături de cei vîrstnici, la lupta generală în favoarea dezarmării. Aceasta o dovedesc, de pildă, contribuția tinerilor la lupta antiatomică în Anglia, în Belgia, în Olanda sau hotărîrea manifestată la recenta întîlnire balcano-adriatică. Am cerut unor personalități, secretari ai „Mișcării pentru pace” din diferite țări ale Europei, să facă o apreciere asupra luptei tineretului.

Primul răspunde la întrebarea noastră d-l Fernand Vigne, secretar general al mișcării:

„Asistăm în prezent la ceva nou în rîndurile tineretului. În ultimii ani, putem spune că tineretul participa puțin în cadrul «Mișcării pentru pace». Aceasta nu înseamnă că el nu participa la lupta pentru pace, ci, dimpotrivă. Diferite organizații naționale sau internaționale joacă un mare rol în această luptă. Pentru aceasta, juriul pentru acordarea premiilor Consiliului Mondial al Păcii a decernat F.M.T.D. o medalie de aur. Dar ceea ce este nou este participarea tineretului în «Mișcarea pentru pace», participare care se exprimă, s-a exprimat și care am voi să se exprime mai pe larg în lunile viitoare. Acțiunile, conferințele, marșurile tineretului sînt organizate de grupe de partizani ai păcii din rîndurile tineretului. Astfel de acțiuni se organizează în țările Europei, Anglia, Suedia și în Africa, în America Latină, în Argentina, de exemplu.

Acesta este fenomenul nou pe care-l salutăm cu o mare bucurie, sperînd că tineretul va participa tot mai activ la «Mișcarea pentru pace» și la «lupta pentru pace».“

ORICE SACRIFICIU PENTRU DEZARMARE

Numele lui Enrique Lister este legendar în lumea întreagă. S-au scris cîntecuri, poezii despre acest general al armatei republicane spaniole și despre vitejii săi soldați. El își afirmă în primul rînd deplina convingere în posibilitatea, urgența și necesitatea dezarmării generale și, atunci cînd se ridică problema responsabilității tinerilor, Enrique Lister răspunde:

„Nu numai că ei pot, dar trebuie să dea cea mai mare contribuție. Dacă noi toți sîntem interesați să se realizeze dezarmarea,

DEZARMAREA AR FAVORIZA AMERICA LATINĂ

Propunerea de dezarmare făcută de primul ministru al Uniunii Sovietice, N. S. Hrușciov, la O.N.U. a avut un puternic ecou favorabil în opinia publică din America Latină. Din acest entuziasm s-a născut o idee: dezarmarea latino-americană.

Fiecare s-a gândit la utilitatea propunerii președintelui chilian, Jorge Alessandri, supusă recent atenției șefilor guvernelor, la sud de Rio Grande. Această propunere a fost primită imediat de președintele Perului, Prado Ugarteche, și de cercurile oficiale din alte țări. Din declarația președintelui Alessandri reiese adevărul incontestabil că, datorită cursei înarmărilor provocate de unele țări, celelalte sînt obligate să facă în așa fel încît, cităm cuvintele sale, „să stimuleze o întrecere dezastruoasă, ale căror mobile sînt în general de natură subalternă. Țările latino-americane cheltuiesc ceea ce au sau contractează datorii pentru generații ca să poată cumpăra arme foarte des prin o a doua mînă”.

Dar reacția la această propunere privind dezarmarea latino-americană nu poate fi obiectul unor bucurii premature. Trebuie să cerem garanții democratice pentru înfăptuirea ei. În primul rînd, realizarea acestei propuneri nu trebuie să fie încredințată controlului unor organisme — ca Organizația Statelor Americane (O.S.A.) — care, pînă în prezent, sînt un flagel pentru popoare și pentru dezvoltarea lor democratică.

În același timp, dezarmarea în continentul latin nu va trebui să împiedice evoluția progresistă și patriotică din Mexic și Argentina. Să ne amintim vechiul proiect privind organizarea unei poliții intercontinentale sub controlul O.S.A. și doctrina privind protecția continentului, propovăduită de Wall Street. Mișcarea populară și cea de tineret, prin eforturile lor, ar putea completa conținutul democratic al propunerii pe care a făcut-o președintele chilian.

În afară de avantajele generale comune pentru întreaga omenire, dezarmarea oferă pentru America Latină avantaje speciale. Nimeni nu se poate îndoi vre o clipă că lovitura de stat militară ar deveni imposibilă în caz de dezarmare totală.

Pe de altă parte, puterea armată constituie sprijinul fundamental al regimurilor singeroase, care astăzi sînt terenul alunecîndu-le de sub picioare în Paraguay, Nicaragua și San Domingo. Trujillo, Stroesner și Somoza nu au o bază socială suficientă care să-i mențină la putere. Este evident deci că lichidarea armatelor acestora este principala condiție pe care popoarele lor o pun pentru înfăptuirea dezarmării.

Ideea dezarmării, apogeul unei etape a coexistenței pașnice, însușește conștiința suveranității naționale, care este batjocorită, pe plan economic, de către monopolurile nord-americane. O astfel de dependență este legalizată de pactele militare semnate cu S.U.A. Aceste monopoluri au interesul să acapareze materii prime din republicile latino-americane, cărora le impun o economie monoproducătoare.

Pentru tinerii venezuelieni, de exemplu, suveranitatea țării lor depinde de cine exercită controlul absolut al petrolului. Atît timp cît 93% din exportul venezuelian se bazează pe exploatarea dominată de imperialism, în funcție de care se stabilesc extracția, prețurile

de transport și de piață, suveranitatea Venezuelei nu va fi consolidată. Același lucru se întîmplă cu cafeaua în El Salvador și cu zahărul în San Domingo.

Lista avantajelor pe care dezarmarea le-ar aduce pentru America Latină este lungă. În coexistența pașnică, unitatea latino-americană, și îndeosebi unitatea mișcării de tineret, devine rodnică. Guvernele ar înceta să risipească sume enorme pentru cheltuieli inutile în vederea războaielor și ar consacra aceste sume pentru educația, construcția de case, extinderea asistenței sanitare, combaterea flagelelor „tradiționale” în imensul continent al foamei.

ANIBAL SANTOS (Caracas)

MANIFESTAȚIE LA AMSTERDAM

La Amsterdam, peste 2.000 de tineri au participat la o întîlnire organizată pentru susținerea revendicărilor lor. În cadrul întîlnirii au avut loc discuții pe tema: dezarmarea în vederea asigurării păcii. A urmat apoi o manifestație pe străzile orașului timp de o oră.

Principalele revendicări ale manifestațiilor erau: „Pace prin dezarmare”, „Trebuie să se termine cu manifestațiile antisemite în Republica Federală Germană”, „Reducerea duratei serviciului militar obligatoriu pentru tineretul olandez”. În calitate de observator, delegat de Federația Mondială a Tineretului Democrat, Tom Morris, secretar al organizației noastre membre din Canada, a asistat la această manifestație pentru pace și pentru obținerea revendicărilor tineretului.

În cursul lunilor viitoare se vor organiza o serie de mitinguri care vor contribui la creșterea luptei tineretului olandez.

Școli,

drumuri,

spitale

DOROTHY SQUAIR,
Sheffield (Anglia):

Din lumea întreagă ne sosesc scrisori

În fiecare zi ne sosesc scrisori la redacție drept răspuns la ancheta noastră. Cite cifre, cite idei, cite propuneri. Câtă siguranță în victoria forțelor păcii, ce încredere în realismul propunerii de dezarmare totală reprezintă aceste scrisori, care poartă timbre din lumea întreagă. Publicăm câteva mai jos; cei care nu ne-ați scris pînă acum scrieți-ne repede. Spuneți-ne ce-ați face dacă ați fi ministru de Finanțe și ați dispune de cei o sută miliarde de dolari care sînt cheltuiți în fiecare an pentru nevoile militare în lumea întreagă.

Cu banii pe care țara mea îi cheltuiește

pentru înarmări aş construi 50.000 de case

MANUEL MOYA din Santiago de Chile:

„Mi se pare că, cu toți banii pe care i-aș avea la dispoziție și însuflețit de toată bunăvoința, aș putea face ca milioane de chilieni să fie fericiți. Mai întîi aș repartiza sume mari pentru progresul efectiv al poporului meu și nu pentru distrugerea lui. Aș elimina radical orice investiție sterilă. În țara mea, Chile, în 1959, 25% din bugetul național a fost destinat pentru cheltuieli militare; pentru 1960 sînt prevăzute sume reprezentînd 20% din buget. De cinci ani, criza economică se accentuează, numărul șomerilor a crescut la 200.000, mai mult de 700.000 de copii nu pot frecventa școlile, mai mult de 500.000 de locuințe trebuie construite. În ultimul

an, costul vieții a înregistrat o creștere de 34%. Nu ar însemna o mare înlesnire să se folosească creditele militare fabuloase pentru eliminarea acestor rele? De exemplu, cu suma care se cheltuiește pentru arme s-ar putea construi în fiecare an 50.000 case de locuit. Să proiectezi așa ceva nu înseamnă să construiești pe nisip. Acum cîțiva ani abia se credea că dezarmarea este o utopie. Astăzi vedem că nu este așa și constatăm că, în măsura în care se apropie de realitate, aceasta devine un coșmar pentru ațîțătorii la război. Pentru acest motiv se mărește dificultatea de a justifica pactul semnat între Chile și Statele Unite în august 1952,

conform căruia țara noastră trebuie să rezerve investiții serioase pentru scopuri războinice. Așa cum arăta președintele Tinerețului radical, Anselmo Zule, noi, tinerii, sîntem direct loviți de cursa înarmărilor. De fapt, cursa înarmărilor face ca bugetul destinat educației să fie sub necesitățile noastre, ca în industria construcțiilor majoritatea tinerilor muncitori să primească un salariu de 900 de pesos pe zi, adică 0,84 de dolari americani. Pe de altă parte, în numeroase întreprinderi, tinerii trebuie să muncească gratuit, timp de mai multe luni, în așteptarea unui contract de muncă.

În aceste împrejurări, în țara mea, eu nu pot fi ministru de Finanțe“.

Cu sacul în spate, un tînr francez pleacă la armată. Cînd

Toți banii pentru

folosirea pașnică

a atomului

EDMUNDO ROBERT JIMENEZ
din Mexico (Mexic):

„Dacă aș fi ministru de Finanțe și ar trebui să administrez cele o sută miliarde de dolari care se cheltuiesc anual pentru fabricarea și perfecționarea numeroaselor mașini de război (inclusiv bombele atomice și cu hidrogen), pri-

„Cheltuim anual, numai în Anglia, suma enormă de o mie trei sute milioane de lire sterline pentru înarmări. Or, există numeroase posibilități de a cheltui mai folositor această sumă.

Să luăm, de exemplu, construcția de locuințe. În această țară, criza de locuințe a luat proporții nemai-auzite: numai în orașul meu, mai mult de 30.000 de persoane așteaptă să aibă un apartament. Avem nevoie de mai multe școli moderne, de mai multe universități și școli politehnice pentru a ridica instrucția la un nivel mai înalt. Ne trebuie mai mulți pedagogi; pentru a-i avea trebuie să le mărim salariile. Ar trebui să mărim, de asemenea, suma burselor universitare pentru a permite unui număr mai mare de studenți să poată învăța.

Se mai pune problema construirii de noi spitale și a modernizării celor vechi. În orașul meu nu s-a construit nici un spital nou de mai mult de douăzeci de ani.

Sumele cheltuite pentru înarmări ar permite, de asemenea, creșterea alocațiilor pentru bătrânețe, care se limitează în prezent la 4 lire sterline pentru o familie, deci la o sumă cu mult inferioară nevoilor celor mai elementare.

Anglia ar avea nevoie de numeroase drumuri noi; pentru unele care există sînt deja necesare repa-

rații. S-ar putea astfel diminua aglomerația și îmbulzeala, precum și numărul destul de mare al accidentelor de circulație.

Cultura se află în Anglia într-o stare tristă; o parte modestă a sumelor cheltuite pentru înarmări ar aduce un considerabil ajutor care ar permite lărgirea posibilităților de instruire și, printre altele, construirea de teatre moderne“.

Helge Thadewaldt din Demmin (R.D.G.) ne prezintă bugetul său:

Construcția de locuințe	35 miliarde	
„ de străzi	13	„
„ de spitale și clinici	5	„
„ de sanatorii	4	„
„ de teatre	3	„
„ de școli și universități	4	„
„ de case de odihnă pentru sindicate	3	„
„ de cluburi	2	„
Creșterea salariilor	10	„
„ burselor	8	„
Producția de aparate de radio	5	„
Producția de mașini	3	„
Producția de motociclete	3	„
Creșterea pensiilor	2	„
Total	100 miliarde	

CHELTUIELI MILITARE PE CAP DE LOCUITOR :

FRANȚA

43.750
FRANCI FRANCEZI

ANGLIA

43.550
FRANCI FRANCEZI

R.F.GERMANĂ

18.550
FRANCI FRANCEZI

ITALIA

10.300
FRANCI FRANCEZI

MINISTRU DE FINANȚE

mul lucru pe care l-aș face ar fi să organizez pe scară universală studiul atomului în scopuri pașnice.

Mulți vor fi surprinși că, ținînd seamă de atîta mizerie, de atîtea boli, atîta ignoranță, atîta nesiguranță socială, atîtea flagelle care fac ravagii asupra omenirii de secole (în special în țările coloniale și semicoloniale), aș vrea să consacru această sumă astronomică (o sută miliarde de dolari) pentru studierea atomului în scopuri pașnice, în loc să se rezolve măcar în parte problemele enumerate mai sus, prin crearea de școli, spitale, posibilitate de lucru, de locuințe etc.

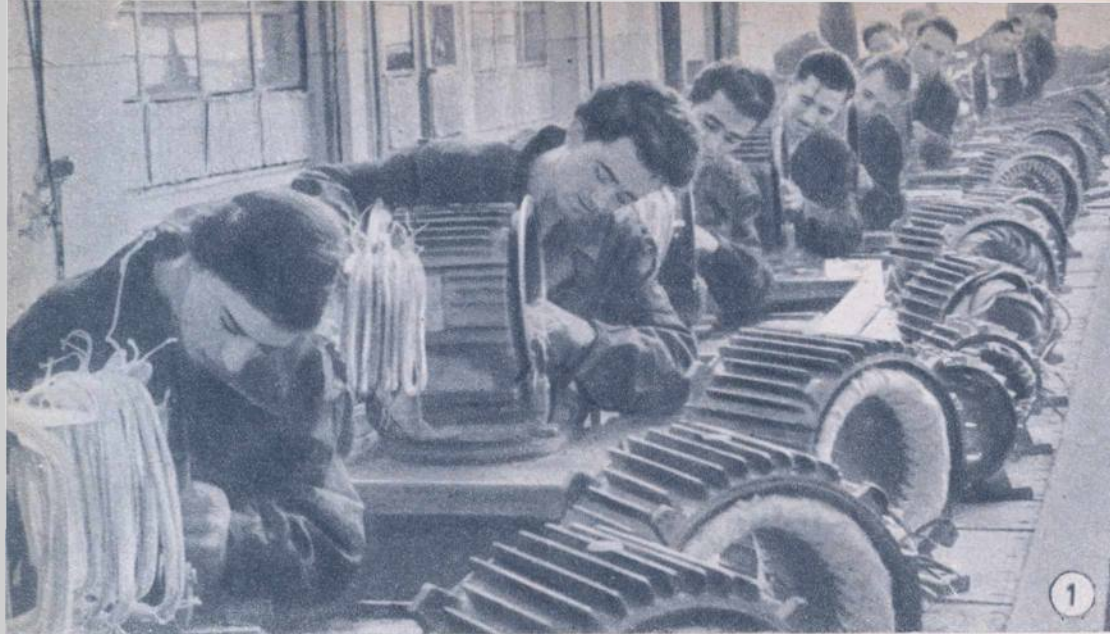
Voi încerca să explic pentru ce voi face așa:

Este cunoscut că atunci omul va putea controla reacțiile termionucleare omenirea va beneficia de surse inepuizabile de energie, făcînd din om stăpînul deplin al acestei naturi.

Dacă apreciem faptul că descoperirea surselor de energie, a cărbunelui, petrolului, electricității, folosirea forței aburilor în scopuri industriale etc. au însemnat progresul omenirii, să ne gîndim la ceea ce am putea aștepta grație acestei noi surse de energie dacă ținem seamă de faptul că puterea sa este mult superioară tuturor puterilor anterioare puse împreună“.

...CE
AȚI
FACE

La Electroprecizie

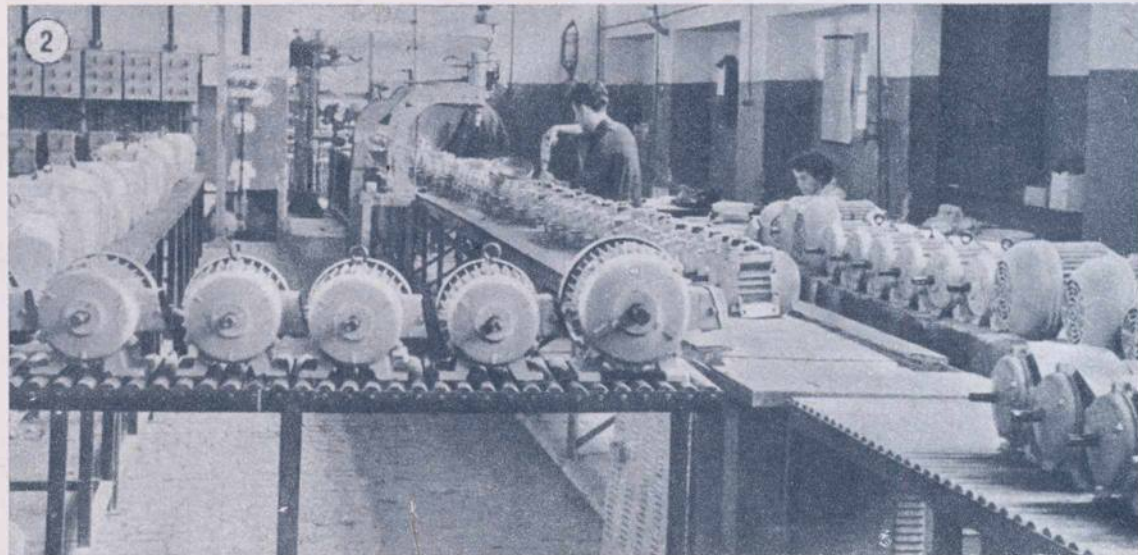
În Țara Birsei, una din pitoreștile regiuni ale R.P. Române, pe locul unde acum 10 ani nu erau decît modeste case cu acoperiș țuguiat, străjuite de înalte porți închise privirii curioșilor, la Săcele, se înalță acum una din construcțiile industriei socialiste, fabrica de motoare electrice „Electroprecizie”.

Fabrica este tinăra. Tineri sînt și muncitorii ei, a căror vîrstă medie nu trece de 27 de ani. Născută în urma necesităților impuse de planul de electrificare și industrializare a țării, întreprinderea noastră a luat ființă în anul 1949, avînd ca producție de bază motoarele electrice asincrone de la 0,6 la 7 kw. Producția a crescut an de an, ajungînd acum la mai multe zeci de mii de motoare anual.

Acest lucru a fost posibil datorită ajutorului primit din partea Uniunii Sovietice în documentație, utilaje moderne de mare productivitate, trimiterea de consilieri tehnici și specializarea unora dintre muncitorii, tehnicienii și inginerii în fabricile din U.R.S.S., precum și muncii pline de abnegație a întregului nostru colectiv.

Întreprinderea noastră produce echipament electric auto și echipament electric pentru tractoare. Specializarea tehnică, precum și intensa activitate de invenții și raționalizări au dus la îmbunătățirea continuă a produselor noastre. Echipamentul auto modernizat realizat de fabrica noastră a stîrnit un viu interes la expozițiile interne și internaționale unde a

fost prezentat. Iată de ce țări dezvoltate din punct de vedere tehnic, ca Republica Cehoslovacă și Republica Democrată Germană, importă motoarele noastre. Atenția noastră se îndreaptă în continuare spre îmbunătățirea calității motoarelor, micșorarea gabariturii și greutateii, precum și a ventilației acestora.

Pentru rezultatele obținute, întreprinderea noastră a fost distinsă de trei ori cu drapelul de fruntaș pe ramură și de zece ori cu mențiunea de evidențiat pe ramură.

Paralel cu mărirea producției și a productivității muncii, cu scăderea permanentă a prețului de cost, s-a dezvoltat și întreprinderea. S-au clădit hale noi și spațioase, s-au introdus mica mecanizare și producția pe bandă rulantă.

O grijă deosebită se acordă nevoilor social-culturale ale salariaților întreprinderii noastre. În timp ce părinții sînt ocupați în producție, copiii lor primesc educație și îngrijire la creșa și căminul întreprinderii.

Cabinetul medical și staționarul stau de strajă în apărarea sănătății angajaților. Un club cu o bibliotecă, cu peste 6.000 de volume, cu săli de șah și tenis de masă, un cinematograful cu o sală de peste 300 de locuri și un stadion cu teren de fotbal și piste de atletism oferă condiții de odihnă și distracție plăcută în timpul liber. La cantina întreprinderii pot servi masa simultan un număr de 400 de persoane. Un nou cartier muncitoresc format din case individuale clădite de muncitorii noștri, cu ajutor de la stat, s-a construit în preajma întreprinderii.

Cei mai tineri, viitorii muncitori ai întreprinderii, sînt crescuți și educați cu grijă părintească în cadrul unei școli profesionale. Pe lîngă învățămîntul teoretic și practic desfășurat în clasele și atelierelor școlii, ei mai lucrează după un program bine studiat și în cadrul întreprinderii, familiarizîndu-se astfel cu mașinile, cu procesele tehnologice, dar mai ales cu muncitorii, care îi învață cu drag meseria. Sînt în curs de finisare noile clădiri ale școlii, un nou dar făcut tineretului de către regimul nostru democrat-popular.

S-au schimbat multe în Săcele. Drumul plin de hîrtoape care lega între ele cele „șapte sate” astăzi este pavat, formînd artera principală a noului oraș.

Priveștieta munților semeți nu mai e completată doar de pitoreștile case de munte. În ea s-au încadrat armonios liniile zvelte ale halelor uzinei noastre moderne.

S-au schimbat și oamenii. Ei nu mai duc viața grea a vechilor mocani, locuitorii din trecut ai acestor meleaguri. Își iubesc cu înflăcărare patria socialistă, muncesc cu abnegație pentru înflorirea ei, sînt luptători activi pentru cauza păcii în lume și a înțelegerii între popoare.

Text și fotografii: DRĂGHICI VALER
șeful laboratorului electric „Electroprecizie”,
orașul Săcele, raionul Codlea, regiunea Stalin

1. Bobinarea motoarelor electrice în flux tehnologic pe bandă rulantă

2. Montajul final al motoarelor electrice pe bandă rulantă

3. Sala de mese a cantinei întreprinderii

COLȚUL REBUSISTULUI

1 MAI

ORIZONTAL:

1) „... din toate țările, uniți-vă!”, înălțărata chemare a „Manifestului Partidului Comunist” — Partid comunist; 2) Drapelul scump tuturor muncitorilor — Strigăt de entuziasm — Sport; 3) Sînt — Sărbătoresc
1 Mai; 4) Munceste la Petrița — Moștenit de la strămoși; 5) D. tong — „Sfârșiți odată cu trecutul negru, | Sculați, popor de osînați, | ... nu sînteți nimic în lume, | Luptați ca totul voi să fiți!” — A se alătura; 6) „Internaționala”, cel mai răspîdit și iubit cîntec al clasei muncitoare — În toi! 7) Plin de apă — Nume masculin — Apă în Italia; 8) Încercare neizbutită — Adevărată; 9) Își desfășoară programul în cinstea mării sărbători pe estradele instalate în aer liber — A săruta (trans.); 10) În mai! — Zece! — Domnitor român; 11) Gînduri — Luna care începe cu Ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii; 12) „... și muncitori noi sîntem, | Partidul mare muncitor, | Pămîntul este al celor harnici, | Cei leneși plece unde vor!” — În țara noastră e tot mai frumoasă, mai bogată, mai plină de conținut.

VERTICAL: 1) „Ride iară... | Peste cîmpuri, peste plai, | Veselia umple țara, | C-a venit întîiul mai” („1 Mai”, muzica de Ciprian Porumbescu, versuri de Maria Răntes) — Un nit fără cap! 2) „Piața...” din Moscova, locul pentru tradiționalele manifestații de 1 Mai ale oamenilor muncii din Uniunea Sovietică — Demonstrație; 3) În cosmos! — Poet revoluționar francez, autorul versurilor pe care, în 1888, melodia lui Pierre Degeyter le-a făcut nemuritoare; 4) „Sculați, nu-i nici o mintuire | În regi, ciocoi sau dumnezei! | Unire, muncitori, unire, | Și ... va scăpa de ei!” — Pe cai — Primește! 5) A face planuri — Parți componente ale unei camere; 6) Fie ca nimeni să nu-i mai audă vreodată glasul... — Pronume la dativ — Cetate antică pe locul portului Constanța; 7) Corabia lui Noe — „Cînd vulturi lacomi, corbi de pradă | N-or mai pluti... negri-n vînt, | Pe cer luci-ra-ntodeauna! | Al înfrățirii soare sfînt”; 8) O scurtă „vizită” — Ca la 5 orizontal — Cusătură la margine; 9) Căutate prin încercări; 10) A se codi — „Hai la ... cea mare, | Rob cu rob să ne unim, | Internaționala! | Prin noi s-o făurim”; 11) Orașul în care în 1889, la Congresul socialistilor din toate țările, a fost aleasă ziua de 1 Mai ca zi de luptă a clasei muncitoare din întreaga lume — Năzuința firească, dintotdeauna, a tuturor muncitorilor de pe glob; 12) Aici au fost ucși la 1 Mai 1886 muncitorii greviști care au manifestat pentru ziua de lucru de 8 ore — Cel mai mare continent.

DEZLEGAREA JOCURILOR DIN NUMĂRUL TRECUT

JOS COLONIALISMUL!

ORIZONTAL: 1) Colonialiști — Ga; 2) Orori — Kenta — Jug; 3) Togo — Accra — Ia; 4) Geo — Erate — Aden; 5) Os — Arab — Tineret; 6) Tunisia — Nil — Ea; 7) Siria — Stat — Avan; 8) Acar — Zilnic; 9) Ha — Egina — Liberă; 10) Ani — Ison — Aman; 11) Rana — Aa — Dion — Ui; 12) Ajutor — Parada; 13) Umanitate — Urea; 14) Uni — Opacă — Unge; 15) Istorice — Angola.

VERTICAL: 1) Congo — Sahara — Ei; 2) Or — Estică — Ajuns; 3) Loto — Ura — Anumit; 4) Oro — Antrenată; 5) Nigeria — G.I. — Onor; 6) Oraș — Zi — Acripi; 7) Ak — Abisinia — Tae; 8) Leat — Atlas — Pace; 9) Incel — An — Odată; 10) Sic — Întîlnire; 11) Țărani — C.I. — Oa — Un; 12) Adela — Bandung; 13) Er — Vrem — Argô; 14) Guineea — R.A.U. — Cel; 15) Ağa — Tanganica.

CRIPTOGRAMĂ

Brigada atenească de muncă patriotică

Acord

UN APARAT MIC CU CALITĂȚI MARI

Uz. Electronica FOST RADIO POPULAR

I. I. S. „REPUBLICA” — BLĂNURI
București, str. Sf. Apostoli nr. 44

PRODUCE HAINE DE BLANĂ

Pentru femei, bărbați și copil,
într-un bogat sortiment:

- haine nutriet și haine velur
- haine textile imblănite
- haine oulpi — lutru și biber — precum și diferite garnituri din piei oînat (nurci, jderi, oïdre etc.)

ÎNCĂLȚĂMINTE

modernă
durabilă
și fină

24 APRILIE

**ZIUA INTERNAȚIONALĂ A TINERETULUI
ÎMPOTRIVA COLONIALISMULUI
ȘI PENTRU COEXISTENȚĂ PAȘNICĂ**